

வான் அவின கடுத்துச்செல்லுவான்” என்று யோசித்
தான். இராமருடைய ஒப்பற்ற பாணத்தால் பிளக்கப்
பட்ட மாரீசன் மாறுருவத்தைவிட்டு, உண்மையான
தனது ராகுச உருவத்தைக் கொண்டு, பெரிய சரீரத்தை
அடைத்து பிரானனை விடுபவன் இராமருடைய குரலால்
“ஓ சீதா! ஓ லக்ஷ்மணா!” என்று பெருஞ்சத்தமாய்க்
கதறினான். அப்பொழுது அவன் அழகான கேலூரங்கனும்
பொன்மணி மாலிகளும் விளங்க, கொடப்பற்களதோன்ற,
அரக்கர்களுக்குரிய பயங்கரமான உருவத்தை அடைத்து,
மாண்டு பூயியில் விழுந்து, தேகமெல்லாம் இரத்தமொழுக
வெறுந்தரையில் புரண்டுகொண் டிருந்ததை இராமர்
கண்டு, லக்ஷ்மணன் சொன்னது நிச்சயமாய்விட்டதென்று
தெரிந்து, மனத்தில் சிந்தையைக்குறித்து கிளைத்தார்.

இராமர்
விசாரம், “இது மாரீசனுடைய மாயை. லக்ஷ்ம
ணன் இதை முன்னரே அறிந்து சொன்
னான். அவன் சொன்னபடி இப்பொழுது
நான் கொன்றது மாரீசன். ஐயோ இவன் ‘ஓ சீதா, ஓ
லக்ஷ்மணா’ என்று பெருஞ்சத்தமாய்க் கூச்சலிட்டு மாண்
டான்! இதைக்கேட்டுச் சீதை என்ன செய்வாளோ தெரிய
வில்லை! வெகு பராக்ரமசாலியாகிய லக்ஷ்மணன் யாது
செய்வான்?” என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் தர்
மரத்துமாலான இராமருக்குத் தேகம் மயிர்க்கூச்செறித்
தது. மாறுருவங்கொண்ட மாரீசனைக் கொன்று, அவன்
கவின பெருஞ்சத்தத்தைக் கேட்கவே, இராமருக்குக்
கடுக்துயர் தோன்றிப் பெரும்பய முண்டாயிற்று. அவர்
உடனே அம்மிடம்விட்டு நீங்கி, வழியில் மற்றொரு மாலைக்
கொண்டு, அதன் மாமிசத்தைக் கைவிடுவித்துக்கொண்டு,
ஆச்சிரமத்தை நோக்கி வெகு வேகமாகச் சென்றார்.

நாற்பத்தைத்தாஞ்சருக்கம்.

சேத நூரமரைத்தேட லக்ஷ்மணரை அதுப்புதம்.

தனது நாயகனுடைய ரூர்ப்போன்ற அந்தப் பரிதாபநாண டுச்சலைக்கேட்டுச் சேத லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
 “இராவருக்கு என்ன நேர்ந்தது என்று
 சேத நூரமரைத் போய்ப்பாரும். அவர் கதறினதைக் கே
 தேட லக்ஷ்மண ட்டு எனது இருதயமும் உயிரும் தம்மு
 டைய நிலையில் நிற்கவில்லை. காட்டில் கட
 றும் உமது தமையனுரைக் காப்பாற்றுவது உமது கடமை.
 உமது உதவியை வேண்டி நிற்கும் உம்முடைய தமையனு
 ரைத்தேடி உடனே செல்லும். இடபம் கிங்கத்தினிடத்தில்
 கிங்கக்கொண்டதுபோல் அவர் அராகக்கள் வரம் அகப்ப
 ட்டிக்கொண்டார்” என்றான். அவன் அவ்வாறு சொன்ன
 போதிலும், தமது தமையன் கட்டளையை மீளாது லக்ஷ
 மணர் புறப்பட்டுப் போகவில்லை. அதைக்கண்டு சேத
 வெரு கோபங்கொண்டு “சுமித்திரைபுத்திர, இந்த ஸ்திதி
 யிலிருக்கும் உமதுதமையனுரைத்தேடி நீர்போகாமையால்
 நீர் அவருக்குச் சகோதர உருவமாகிய சத்தருப் போ
 றும். என் நிமித்தம் நீர் இராகவர் காட்
 டில் மாண்டுபோகட்டும் என்றிருக்கிறீ
 ரோ? என்மேல் வைத்த ஆசையால்தான்
 நீர் இராவரைத்தேடிச்செல்லவில்லை. இதனால் இராகவரி
 டம் உமக்கன்பில்லை என்றும், அவருடைய அழிவை நீர்
 விரும்புகிறீர் என்றும் தெரியவருகிறது. ஆனபடியால்
 தான் நீர் விரைந்துசென்று மகாகாந்திபொருத்திய இராக
 வரைப் பரதமஸ் இய்கு நிற்கிறீர். யாவொருவரைத்
 தொடர்ந்து நீர் இக்காட்டிற்கு வந்தீரோ அவர் நான்
 மடைத்தபின்பு நான் உயிரோடிருந்து என்ன பிரயோச
 னம்” என்று இவ்வாறு தயரப்பட்டுக் கண்ணுக் கண்ணீ
 ருமாக அழுதுகொண்டு பெண்மான்போல் கிங்கம் நின்

ரூன். அவனைப்பார்த்து ஸந்தமணர் "வைதேகி, பன்னகர், அநரர், கத்தருவர், தேவர், மானிடர், ராகுசர் ஆகிய

இவர்கள் ஒருவராலும் உம்முடைய

கருமணர் ஸுமணர் இவரை வெல்ல முடியாது. இந்திரனுக்கொப்பான இராமர் முன் நின்று போர்புரிய வல்லவர்கள் ராகுசர்கள், பிசாசர்கள்,

கின்னரர்கள், மிருகங்கள், பவங்கரமான தானவர்கள் முதலியவர்களுள் ஒருவருமில்லை. அம்மா,

இராமரைப் போரில் கொல்ல வல்லவர்கள் ஒருவருமில்லை.

ஆகையால் நீர் இங்காறு செல்லத்தொடரு. அன்றியும்,

இராகவர் இல்லாதபொழுது நான் உம்மை இக்காட்டில்

தனியாய்விட்டுப் போவது சரியன்று. அநேக வீரர்கள்

ஒன்றாகக் கூடி வந்தபொதிலும், இம்முயல்கங்களினுமுள்

ளவாகின்றோம் தேவர்களோடும் செராது இந்திரனே சன்

லாடவிட வந்தபொதிலும் நிராமருடைய அணத்தை அடக்க

முடியாது. ஆகையால், உமது உன்னத்தில் துயரம் வேண்டாம்;

இவ்விதமான தாபமும் வேண்டாம். அந்தப்

பொன் மாலைக் கொன்றுவிட்டு உமது கணவர் வினாவில்

திரும்பிவருவார். அக்கட்சால் அவர் குதலன்று; வேறு

யாரோ மாயையால் இட்ட சத்தம். அது அவ்வரக்களு

டைய பெருமையை, கத்தருவகைத்தைப்

உக்குரலிட்டது போல் விண்டிரமம், மகரத்துமாவாகிய

இராமர் தாம்திரும்பிவருகிறவகையில் பா

துகாக்குமபடி உம்மை என்னிடம் ஒப்பித்

தார். ஆகையால், வைதேகி, நான் உம்மைவிட்டுச் செல்ல

மாட்டேன். அன்றியும், நங்கள் காதலும் இந்த ஜனங்

தானத்திலிருந்த மற்ற இராகதர்களையும் கொன்றதனால்

அரக்கர்களிடம் யாது செய்துகொண்டோம். துன்பம் செய்

வதையே விளைபாட்டாக உடைய அரக்கர்கள் இப்பெருங்

காட்டில் அநேகவிதமாகக் கூவுகிறார்கள். ஆகையால் இ

தைப்பற்றி நீர் கவலைப்படவேண்டாம்" என்று. இங்

விதமாக லக்ஷ்மணர் உன்மையை எடுத்துச்சொல்லச்
செய்த பொரு கோபங்கொண்டு கண்கள் சிவந்து அவரைப்
பார்த்துக் கடுஞ்சொல்லால் "கெட்டவரே! சூரனை
யற்றவரே! கொடியவரே! குழகேடரே! இராமருக்கு

சூர
வக்ஷஸாரப்
பதி கூறல்.

இப்போது கேரிட்ட பெருந்தீங்கு உயர்
குச்சம்மதம் போலும். ஆலகயாற்றான்,
அவருக்குத் தீங்கு வந்துவிட்டதென்ப
தைத் தெரிக்கும் நீர் இவ்வாறு பேசுதீர்.

சூரமனமும் கெட்ட எண்ணமுமுடைய சத்துருவாகிய
உம்மிடத்தில் இவ்விதமான கொடிய செயலை காணப்
படுவது ஆச்சரியமன்று. நீர் தனியே இராமருக்குத்
அணையாக வருவதுபோல் எனக்காகவே காட்டுகரு யங்
திருக்கீரீர். அல்லது இவ்வாறு செய்ய இரகசியமாகப்
பரதர் உம்மை ஏளியிருக்கலாம். ஆயுல், அங்குறு நீரே
பரதராவது கொண்டகருத்து மறைவறப்போகிற
தில்லை. சூரவீரமும் தாமஸர இதழ்போன்ற கண்ணு
முடைய இராகவரைக்கணவராகப் பெற்ற கான் மற்றொரு
புருஷனைக் கருதுவேனோ! லக்ஷ்மணரே, உமது கண்கள்
முன்பாக நான் பிரகாசனை விட்டிவிடுகிறேன். இதில் ஐய
மில்லை, நான் இராகவரையினி ஒருநிமிஷமாவது இங்
வுலகத்தில் உயிரை வைத்திருக்கமாட்டேன்" என்றான்.

இவ்வண்ணம் மயிர்செலிக்கும்படியான கொடிய வச
னங்களைச் செய்தசொல்ல, ஐம்புலன் களையும் அடக்கின லக்ஷ்
மணர் கைகுவித்து அவனைப்பார்த்து "அம்மா, வீரனான்கு
ஒரு தெய்வமாளையால், நான் உயக்கு ஒரு மறுமொழி
வும் சொல்லக் கூடாதவனாக இருக்கின்றேன். இம்மை

லக்ஷ்மணர் நீர்
கண்ணைக் கட்டி
தெரிந்
தகர தெனம்.

தில், நீர் இவ்வாறு அதுவிதமாகப் பேசி
னது ஆச்சரியமன்று. இது இவ்வுலகத்தி
லுள்ள மாதர்கல் இயல்பு. அவர்கள் பெரும்
பாலும் தருமத்தை அறியாதவர்களும்;

சட்டை உண்ணவந்தும், கொடியவர்களும், செவ்வீர

தைக் கெடுப்பவர்களுமாக இருக்கிறார்கள். ஸைதேதி, சிவக
மகாநாதரவரின் குமாரியாகிய நீர் சொன்ன இச்சொல்லி
கான் பொறுக்கமாட்டேன். அவைகள் என் காதலில்
காய்க்கின காராசங்கள்போல் ஏறின. இக்காட்டில் உள்ள
தெய்வங்கள் சாகடி. அவர்கள் நீர் சொன்னதைக்
கேட்கட்டும். கான் நியாயத்தைச் சொல்ல நீர் அநியாயமாக
என்னை இக்கொடிய வார்த்தைகளைப் பேசினீர். என்
னுடைய தன்மையன் வார்த்தையை மீறி கடவாத என்னை
நீர் இப்படிச் சந்தேகித்தீர்! ஆனமையால் நீர் வருத்
தத்தை அடையப்போகிறீர். இயற்கையாகவே பெண்
களின் தன்மை கெட்டது. ஐ! நீர் கெட்டவர். இனி கான்
இராகவர இருக்கிற இடம் போகிறேன். நீர் வேடிக்காக
இரும். விசாலமான கண்ணியுடையாரே, உம்மை இவ்
வனதேவதைகள் பாதுகாக்கட்டும். பல அபசருணங்கள்
தோன்றுகின்றன! மறுபடி கான் இராமரோடு திரும்பி
வரும்பொழுது உம்மைப் பார்ப்பேனாக" என்றார். இவ்
வாறு லக்ஷ்மணர் சொல்லச் சான்றி அழுது கண்ணீர்

விட்டு அவரைப்பார்த்து "லக்ஷ்மணரே,
நேச உயிர் இராமர் இல்லையாயின் கான் கேதாவரி
மாம்ப்பேன் வில் விழுவேன்; அல்லது கழுத்தில் கருக்
கிட்டுக்கொள்ளுவேன்; அல்லது மலையில்
உச்சியிலேறிக் குதித்துப் பிராணனை விடுவேன்; அல்லது
கொடிய விஷத்தைக் குடிப்பேன்; அல்லது நீயில் விழு
வேன். இராகவரையன்றி மற்றொருபுருஷனை கான் தொட
மாட்டேன்" என்றான். இவ்வாறு லக்ஷ்மணருக்குச்
சொல்லிச் சேத தயரத்தில்முழி, அழுது, கைகளால்
தனது வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டான். விசாலமான
கண்ணியுடைய ஜானகி இவ்வாறு துயருறுவதை லக்ஷ்
மணர் கண்டு, செயலற்று, அவளை வெருவிதமாகச் சந்தம்
பண்ணலானார். ஆனால், அவள் தனது பர்த்தாவின்
தம்பியான அவரைப்பார்த்து ஒன்றும் பேசுவேயில்லை.

பின்பு லக்ஷ்மணர் கைகடப்பிச் சேதக்கு கமல்காசம் பண்ணிவிட்டுப் புறப்பட்டு, அவனைத் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே நன்னைத் ததிரியப்படுத்திக் கொண்டு, இராமர் போயிருக்கும் இடத்தை கோங்கிச் சென்றார்.

நாற்பத்தாறாஞ்சருக்கம்.

இராமன் சங்கிரகமேஷம்பூண்டு சேதமிடம் சென்றது.

இவ்விதமாகக் கடுஞ் சொல் கூறப்பெற்ற லக்ஷ்மணர் கோபங்கொண்டு இராமரைத் தேடிப் புறப்பட்டுச் சென்றார். சமயம்பார்த்து ஒளித்திருந்த தசகிரீவன் உடனே சங்கிரகி வேஷங்கொண்டு சேதமுன் வந்தான். அழகான காவீதமுனி உடுத்து, தலையிலொரு சிறு குடுமி வைத்து, கையிற் குடைபிடித்து, பாதங்களில் செருப்பணிந்து, இடத்தோளில் தண்டமும் கமல்கடலுஷித் தாங்கிச் சங்கிரகி உருவம் பூண்டு, சேதமிருந்த இடத்துக்கு இராமனன் வந்துசேர்ந்தான். சகோதரர்

இராமன் சங்கிரகிய இராமலக்ஷ்மணர்கன் இருவருயிரிசேத முன் சென்றது. மின்னித் தனியேயிருந்த சேதையை இராமனன் கிட்டினது சந்திர சூரியர்கள் இருவரும் இல்லாமலிருக்கும் சங்கிரகிகாலைத்தை கண்ணிருன் கண்கொண்டபொலத் தோன்றிற்று. புகழ்பெற்றவனும் இனம்பருவ முடையவனாகிய சேதையை அங்கொடியவன் சந்திரனைவிட்டுப் பிரித்த உரோஷினி கஷுத்திரத்தை அங்காசன் பார்த்ததுபொலப் பார்த்தான். கொடிய செயல் களைச் செய்யும் அப்பாவியைக் கண்டு ஐயத்தானத்தி லிருந்த மரங்கள் அசையவில்லை; காற்றும் அடிக்கவில்லை. அவன் தனது சிவந்த கண்களால் சேதையைப் பார்த்த பார்வையைக் கண்டு பயத்த வெரு வேகமாக ஓடும் கோதாவரி நெயும் தனது வேகம் அடங்கிற்று. இராமன்

மர் இல்லாத சமயம்பார்த்துத் தசக்கீவன் சக்தியாதி
வேஷம் பூண்டு சேதமுன் சென்றான். சித்திரா கஷ்டி
தத்தைச் சனி சென்று சேர்வதுபோல் கணவனைக் காணு
மல் பரிதபிக்கும் சேதமுன் புல்லால் மூடப்பட்ட கிணறு
போலக் கொடியவனாகிய இராவணன் கல்ல தவத்தினர்
வழுவன்கொண்டு சென்றான். கொடிய கருத்துள்ள அங்
வரங்கள், அழகிய வெள்ளரிய பற்களையும், இதழையும்,
பூசைச்சிதிரன் போன்ற முகத்தையும், தாமரை விதழ்
போன்ற கண்களையும் உடையவளாய், மஞ்சள் பட்டுநித்
துத் துக்கத்தால் கண்ணிர் பெருக்கிப் பர்ணசாலையில்
உட்கார்ந்துருக்கும் அழகான சேதனைய அணுகினான்.
அவனைக் கண்டவுடன் ராகுசேக்திரன் மன்மத பாணத்
தால் மொத்துண்டான். வேதமோதிக்கொண்டு அவ்வாக்
க் கண்ணவன் தன்னழகினால் மூவுலகத்தையும் வென்று
லக்யமிபோல விளங்கும் சேதையைப்பார்த்துப் புகழத்
தொடங்கினான். “பொன்போன்ற மேனியை உடைய

ராகி மஞ்சள்பட்டுநித்து தாமரை ஐ
டைபோல அழகான தாமரை மலர்மாதே
யை அணிந்திருக்கும் நீங்கள் யாரம்மா ?
அழகான முகம் படைத்த மாதே, நீங்கள்
யார் ? சித்திரியோ ? அழகோ ? லக்ஷ்மியோ ? அப்சரசோ ?
ஐகவரியத்தின் உருவம்மா ? அல்லது தனது இஷ்டப்படி
சஞ்சரிக்கும் ரதிதேவியோ ? உங்களுடைய பற்கள் ஒன்று
போல் எல்லாம் அழகாகவும், கூரிய முனைகளையுடையன
வாகவும், வெண்மையாகவும் இருக்கின்றன. உங்கள் கண்
கள் விசாலமாகவும் கிங்கனங்கமாகவும் செவ்வரிபடர்ந்-
தனவாகவும் கருவிழிக ளுடையனவாகவும் விளங்குகின்
றன. கடிபாகம் விசாலமும் பெருமனுமா இருக்கின்றது;
துடைகள் யானைத் துதிக்கைபோலத் திரண்டு பருந்
திருக்கின்றன. தனங்கள் விம்மிப் புடைத்து இதுமாத்
மணிகுடங்களாகிந்து பணம்பழத்துக் கொப்பாடி விளங்கு

இன்றை. அம்மணி, உங்கள் புன்னகையும், இரகசியப் பற்களின் அழகும், கண்களின் ஒளியும், உங்கள் மேனியும் ஆற்று நீர் கரைவகக் கரைத்துக்கொண் டோடுவதேபோல என் உன்னத்தை முழுதும் கவர்த்துவிட்டன. பிடிக்கடங்கினை இடைவையும அழகிய கூத்தலையும் உடைவவசே, உம்மைப் போல் இவ்வளவு அழகான பெண்ணைத் தேவப்பெண் களுள்ளும், கத்தர்வ யகூ இன்னாப் பெண்களுள்ளும் நான் பார்த்ததில்லை. இவ்வுலகத்தில் மிக உத்தமமான உங்கள் அழகும், இளமையும், சாபனும், நீங்கள் கூட்டில் வசிப்பதும் எல்லாம் என் மனத்தை மயக்குகின்றன. நம் களிகூட்டப்படி உருவம் மாறும் கொடிய அரக்கர்கள் வசிக் கும் காடு இது. ஆகையால், நீங்கள் காட்டுக்குத் திரும் பிப்போகவேண்டும். கைதத்திலும் பட்டனத்திலும் அழ கான மாளிகையின்கண்ணும் கல்ல வரச்சிலாகன் பிரம்பிய பூஞ்சோலைகளிலும் நீங்கள் வசிக்கவேண்டும். உயர்த்த மாலைகள், உயர்த்த உணவு, உயர்த்த புடைவை, உயர்த்த புருஷன் இவைகள் எப்பொழுதும் உங்களுக்கு இருக்கவேண் டெனென்று நான் எண்ணுகிறேன். மாதே, நீர் யார்? நுத் திரர்கள், வகக்கன், தேவர்கள் இவர்களுள் யாரைச்சேர்ந் தவர்? நீர் தேவகண்ணிகை என்றே நான் எண்ணுகின்றேன். இக்காட்டிற்குக் கத் தர்வர்கள், தேவர்கள், இன்னதர்கள் ஒரு வரும் வரமாட்டார்கள். இது அரக்கர்கள் வாழும் இடம். நீர் எவ்வாறு இங்கு வந்தீர்? இவ்விடத் தில் சஞ்சரிக்கும் குரங்கு, சிங்கம், புலி, யானை, கரடி, செங் காய், கழுதைப்புலி முதலிய விலங்குகளைக் கண்டு நீர் எவ்வாறு பயப்படாமலிருக்கிறீர்? இந்தக் காட்டில் தனி யே இருத்தகொண்டு இவ்விடத்தில் சஞ்சரிக்கும் வெகு பலம்பொருத்திய பங்கரமான மதயானைக் கூட்டங்க ளைக் கண்டு எப்படி நீர் பயப்படாமலிருக்கிறீர்? நீர் யார்?

யாரைச் சேர்த்தவர்? எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்? என்
னத்திற்காகக் கொடிய அரக்கர்கள் சஞ்சரிக்கும் இத்தன்
டக வனத்தில் தனிமையாக வசித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்?"

சேத இவ்வாறு வினாவிப்பட்ட சேத அவனு
ராவணனுக்கு டைய அத்தன வேஷத்தைக் கண்டு அன
அதிதிகளுக்குச் செய்வவேண்டிய
செய்தான்.

மரியாதைகளில் ஒன்றுள் குறையாமல்
செய்தான். முதலில் ஆசனம் கொடுத்து, அதன்பின்
காலால்ப ஜலம் வார்த்து, பிறகு வெகு யோக்கியன்போ
லாக் காணும் அவனைப் பார்த்து "அன்னம் செத்தமாக
விருக்கிறது" என்றான். பாஷித் துணியுடுத்திக் கையில்
கமண்டலம் தரித்துப் பிராமண வேஷம்பூண்டு வந்த இரா
வணனை அவன் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனாயும் பூஜிப்ப
தற்கு அயோக்கியனாயு மிருத்தபோதிலும் "இத்த ஆசனத்
தின்மேல் உட்காருங்கள். இதோ ஜலம் பெற்றுக்கொண்
றுங்கள். இக்காட்டில் கிடைக்கும் கிழங்குகளும் பழங்களும்
தங்களுடைய புசிப்புகொண்டு இதோவைக்கப்பட்டிருக்
கின்றன. இவைகளை உங்களுக்கு வேண்டியமட்டும் புசி
யுங்கள்" என்றான். இவ்வாறு மனிதர்களுக்குள் உத்தம
ரான இராமருடைய மனைவி இராவணனை வெகுமரியாதை
யாகப் போசனத்துக் கழைக்க, அவன் தனக்கு முடிவு
காலம் கிட்டிவிட்டபடியால் அவனை எப்படியாவது பலாத்
காரமாகத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடவேண்டுமென்று
சுருதினான். அப்பொழுது சேத வேட்டைக்குப்போயி
ருத்த இராமர் லக்ஷ்மணருடன் திரும்பிவருவதை ஒங்
வொரு கிமிஷமும் எதிர்பார்த்துத் தனது கண்களுக்கு
எட்டியமட்டும் காட்டை காங்கு பக்கங்களிலும் ஷேக்கி
னான். எவ்வாறாகச் சுற்றிப்பார்த்தபோதிலும் அக்கா
டெங்கும் பசுமையாக இருக்கக் கண்டானே யன்றி இராம
லக்ஷ்மணர்களை அவன் காணவில்லை.

தாற்பத்தேழாஞ் சருக்கம்.

இராவணன் செட்ட என்னவென்பதே

தெரிந்துகொண்டு கிந்தித்தம்.

சேத, தன்னைக் கவர்வதற்காகச் சந்தியாசி வேழம்
பூண்டுவந்த இராவணன் இங்காறு கேட்க, தனக்குள்ளே
“இவரோ கமது அநிதி. மேலும் பிராமணர், கேட்
டதைச் சொல்லாவிடில் இவர் கம்மைச்
சேத தன் வ
ராறு உதல,
செத்து அண்ணப் பார்த்துச் சொல்லுந்
ருள் :— “உங்களுக்கு கம்மையுண்டாகுக. கான் யிதி
னைக் காசுனை மகாத்துமாவாகிய ஜனகமகாராஜாவின்
குமாரி; இராமருடைய அன்பான மனைவி. என்ஹைச்
சேத. இங்குலாகு கம்சத்தரசர்க்குமாளிகையில் பன்னிர
ண்டு வருஷகாலம் வசித்துப் பழகிதபோகக்கிளையும் அது
பகித்து என்னுடைய இச்சைகள் எல்லாம் நிறைவேறப்
பெற்றேன். பதினாறும் வருஷத்தில் தசாதமன்னர்
தமது மத்திரிமார்களுடன் யோசித்து இராமருக்குப் பட்
டாபிஷேகம் செய்துவைக்கத் தீர்மானித்தார். அவ்வாறு
பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய சாமான்கள் எல்லாம்
வந்து சித்தமாயிருக்கும்பொழுது எனது மாமிமார்களுள்
ஒருத்தியாகிய கைகேயி தனது கணவனிடம் இரு வரம்
கேட்டாள். அவள், சத்தியவந்தராகிய ராஜோத்தமருக்
குத் தான்செய்த உபகாரத்தை நினைப்புமட்டு அகரைத்
தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு என்னைவனைக் காட்டுக்கு
அனுப்பவேண்டும் என்றும், பாதனுக்குப் பட்டங்கட்ட
வேண்டுமென்றும் இரண்டு வரங்களைக்கேட்டு “இராமன்
பட்டத்துக்கு வருஷதாக இருந்தால் என் புக்கெனும் கரம்.

டேன், தீர்த்தயானம் செய்யவும் மாட்டேன், தாக்கவும் மாட்டேன், என்னுமினாமாய்த்துக்கொள்வேன்" என்று சொன்னான். இங்ஙனம் கைகேயி சொல்ல மகிழ்ந்தபடியே என்மாமனார் அந்நிப பலவித செல்வங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டினார். அவன் அதற்கு உடன்படவில்லை. அப்போது என் கணவனுக்கு வயது இருபது [ ] எனக்கு வயது பதினெட்டு, என்கணவர் இராமன் என்றும் பெயரால் [ ] மெய்க்கும் புகழ் இராமருடைய பெற்றவர், அவர் சத்தியமும், கருணமும், கல்வொழுக்கமும் பார்த்த விழியும் நீண்டகைகளும் உடையவர்; பிரானிகளுக்கெல்லாம் எப்பொழுதும் உண்மையேசெய்பவர், அப்படியிருக்கும் வெகு பராக்கிரமம் பொருந்திய என் மாமனாராகிய தசாதர் கைகேயியின் மனம் கோளுமளிருக்கவேண்டி, இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம்பண்ணவேண்டி, பட்டாபிஷேக நமித்தமாத் தந்தையிடம் சென்ற என் பார்த்தாவாகிய இராமரைப் பார்த்துக் கைகேயி "இராகவா, உனது தந்தை என்னிடம் செய்திருக்கும் கட்டணையைக் கேள், ஒருவித இடைஞ்சலின்றி இந்த இராச்சியம் பரதனுக்காகவும் நீ ஏழிரண்டாண்டு காட்டி-உறையவும் வேண்டிமாம், ஆகையால் நீ அவ்வாறுசென்று உனது தந்தையினுடைய வார்த்தையைக் காப்பாற்றிவைப்பாயாக" என்று இக்கொடுஞ் சொற்களைச் சொன்னான். என்கணவராகிய இராமன் அவ்வாறே ஆளுகவென்று அவனுடைய வார்த்தையை அங்கேகித்து விடாமல் பூண்டி இன்னிடம் வந்தார். அவர் எப்பொழுதும் வேண்டிபவர்களுக்கு அவர்கள் வேண்டும் பொருளைக் கொடுப்பவரேயன்றி ஒருவரிடமிருந்து தாம் ஒன்று வேண்டுமென்றவர், அவர் எப்போதும் உண்மையையே பேசுபவர்; பொய்யுரைப்பவரல்லர். ஐயா அத்தனாகே, இவைகளே இராமருடைய நிறத்த விடங்கள். இராமருடைய இனிய

தாயர் வயிற்றித்திறந்த தம்பி வந்தமனார். அவர் இராம
ருக்கு உதவியாபுள்ளவர்; சத்துருக்களை
சுடும்பு
ருடையருள்
பெப்பு.
கொதக்கும் வல்லமைபெற்றவர்; வெரு
பராக்ரீமசாலி. அங்வுத்தமர் மிக்கஉறு
தியும் சிலமும் உடையவர். அவர் கையில்

கில்லெத்தி, என்னுடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்ட தமது
தமையனாகாத் தொடர்ந்தவந்தார். இவ்வாறு ஐம்புலன்
கொழும் அடக்கித் தருமத்தை இடைவிடாது கடத்தும்
இராமர் சடைபுனைத்து தவவேடம் பூண்டு தம்பி
யோடும் என்னோடும் இந்தத் தண்டகாரணியத்துக்கு
வந்து சேர்ந்தார். ஐயா பிராமனோத்தமசே, இவ்வாறு
தாங்கள் மூன்றுபேரும் கைகேயியினால் இராச்சியம் அப
கிரிஷ்பட்டவர்களைக் கொண்டு ஏற்கன் பலத்தின் மனைமயால்
இப்பயங்கமான தண்டகாரணியத்தில் வாழ்ந்துகொண்
டுருக்கிறோம். தாங்கள் இங்கே சற்றுத்தங்கி இளைப்பா
றுங்கள். கணவர் காட்டில் உள்ள கத்தமூல
பல்களையும் மான் பன்றிமுதலானவைகளைக்கொண்டு
பேரதுமான இறைச்சியையும் எடுத்துக்கொண்டு இதோ
திரும்பிவந்துவிடுவார். தாங்கள் தங்கள் பெயர், கோத்
திரம், குலம் முதலியவைகளைத் தயவுசெய்து எண்கூத்
தெரியிக்கவேண்டும். ஆ அந்தளசே, யாது காரணத்துக்
காக நீர் இந்தத் தண்டகாரணியத்தில் தலிமையாகத் திரி
கின்றீர்? இவ்வாறு இராமருடைய மனைவியாகிய சேதை
கொல்ல வெருபுலசாலியாகிய அரக்கர்வேந்தன் வினாந்து
கூறறுற்றான்:—“தேயம், நான் இராவணன்; அரக்

இராவணன்
தன்
கூடம்.
பேரதும் மேனியுடையவரும் பட்டுதித்
துள்ளவருமாயின உன்னைக் கண்டது முதல் நான்
மனைவியாகின்மேல் ஆறாயை முழுதும் ஒழித்
தறிட்டேன். நான் இடங்கலிவிருந்து அகலே

ஆரம்பகாலம்.

பெங்களூர் கொங்கு வந்திருக்கிறேன். அங்குள்ளிருக்கும் சீ திலகி ஆளுகையாக, சமுத் திரத்தில் கடுகில் காது புறமும் கடலால் சூழப் பட்டு மலையின் கொத்தில் அமைக்கப்பட்ட இல்லம் எனது ராஜதானி. சீதே, அங்கிடத்தில் சீ என்னுடன் செங்காவனத்தில் சந்தோஷமாக உலாவினாம். அப்போது இத்தக்காட்டில் வாழ எண்ணமாட்டாய்; சீதே, என்னுடைய மனைவி ஆய்விட்டால் எல்ல ஆகையாபரணங்கள் அணிந்த ஐயாபிரம் பணிப்பெண்கள் உனக்குப் பணிவிடைசெய்வார்கள்." இவ்வாறு இராவணன்சொல்ல, உத்தமியான ஜானகி கோபமடைந்து அவ்வாங்களை அகன்று வின்று சொல்லவற்றாள் : "பெரிய மனைபொல அனாக்க முடியாதவரும், மறைய்திரனாக் கொப்பான வரும், பெரும் கடல்பொலக் கலக்க முடியாதவருமான இராமருடைய மனைவி நான். ஸக்த சீதே இராவணன்களும் பொருத்தினவரும், ஆலகிரு ஸக்தித்தம். கூடம் போல்லரும், சத்தியவத்தரும், மகாத்மாவாயுவிய இராமருடைய மனைவி நான். நீண்ட காலங்களும், அகன்ற மாட்டும், மதத்த கிங்கத்தின் கடைபுழுடைய புருஷ சிங்கமாயிய இராமருடைய மனைவி நான். பூரண சந்திரனாக் கொப்பான முகமுடையவரும், ராஜகுமாரரும், ஐம்புலன்களை அடக்கினவரும், பெரும் புதற்பெற்றவருமாயிய இராமருடைய மனைவி நான். என்னை இச்செய்து ஒரு பெண்ணிங்கத்தை கடி பிப்பதாபேதும். குரியதுடைய இராமபொல என்னை சீதேட முடியாத. ஐ ராகுசா, இராவருடைய காதலி யாயிய என்னை சீ கவரக்கருகினமையால் இத்த மாங்கனெல் லாம் உன் கன்களுக்குப் பொன்னுவானவைகாபுபுலப் பறும். மிருகாரியாயிய கிங்கத்தின்வாழியும் சர்ப்பத்தின் வாழியுமுள்ள பண்ணிடுக்க சீ [ ] கருள் மந்தர

கவியை கிள்ளையாந்தழுவவும் விஷத்தை உண்டாக்கிட்டு உயிருடனிருக்கவும் நீ சிறைக்குள்ளாய்! கூரிய ஊலியால் கண்ணைத் துடைக்கவும் உத்தியின் கூரை காவால் பரிசிக்கவும் நீ சிறைக்குள்ளாய்! கழுத்தில் [ ] பெருங்கண்ணிக் கடிக் கொண்டு சமுத்திரத்தைக் கடக்க [ ] விரும்புகிறாய்! இராமகுடைய உத்தமமான பத்தினியை விரும்பும் [ ] சூரியசந்திரனைக் கையால் பற்றவும், கொழுந்துவிட்டுப் பறக்கும் தீயை துணியில் முடித்துக்கொள்ளவும், கூரிய திருப்பச் சூலங்களின்மேல் கடக்கவும் கருணைகூர்! சிங்கத்தாக்கும் கரிக்கும் பேரலவும், கால்கால்க்கும் சமுத்திரத்துக்கும் பேரலவும், அமுதத்துக்கும் கஞ்சிக்கும் பேரலவும், தங்கத் தாக்கும் இரும்புக்கும் பேரலவும், சந்தனத்துக்கும் சேந்துக்கும் பேரலவும், யானைக்கும் யூனைக்கும் பேரலவும், காக்கைக்கும் கருடனுக்கும் பேரலவும், மயிலுக்கும் நீர்க்கொழிக்கும் பேரலவும், சாரசப்பாதிக்கும் கழுஞ்சுக்கும் பேரலவும், இராம குக்கும் உணக்கும் உள்ள வேற்றுமை பெரிது. இத்திரனுக் கொப்பாண பராக்ரீமத்தை யுடைய அப்பெரிய வில்லாளி வாயை இராமர் உயிருடன் இருக்கும்வளையில் நீ என்னை அபகரித்தபோது இன்னும் வெய்யைக்குடித்த கொதுகுபோல நீ மாண்டுபோவது நிச்சயம்." கொடிய தாவணைப்பார்த்து இத்தச் சொற்களைச் சொல்லி உத்தமியான சேதை பெருங் கதற்றால் அசைக்கப்படும் ஊழைபோல கடுக்கி கின்றான். அப்போது யமன்போன்ற பேராற்றையுடைய இராவணன் அவன்மனத்தில் இன்னும் அதிக பயத்தை உண்டு பண்ணும்பொருட்டுத் தனது குலம், பணம், பெயர், தாள் செய்த கொடிய செயல்கள் முதலியனவனை எடுத்துக் கொல்லத்தொடங்கினான்.

தாற்பந்தெட்டாள் சருக்கம்.

செய்யிடம் இராவணன் படுக்கைய உலாத்தல்.

சேத இவ்வாறு சொல்ல இராவணன் அதிகமோபம் கொண்டு, தனது புருஷங்களை வெரித்துக் கூறஹ்ருன்:—
 “ஓ கந்தரி, என் குபேரனுடைய தம்பி, என் பெயர்ப்பத்துத் தலைகளைப் படைத்த இராவணன். ■
 இராவணன் தன லாழ்வரயாக, என் வெரு பிரதாபமுள்ள பிரதாபமுடைய மனைக்கண்டு மனிதர் கடுங்கி மெத்தச் சேரக்கம். ஓடுவதுபோல், என்னைக் கண்டால் தேவர் கள், கந்தர்வர்கள், பிரசுர்கள், உரகர் கள், பதங்கள் முதலியவர்களெல்லாரும் பயத்து ஓடி விடுவார்கள், என் என் அண்ணனாகிய குபேரனை ஒரு காரணமிடத்தம் கோபங்கொண்டு சண்டையிட்டு வெற்றி கொண்டேன். அதனால் அவன் எனக்கு அஞ்சித் தனது சொல்வகையாகிய இலங்கையை விட்டுக் கையேமலைக் கோடி அங்கே குடியிருக்கிறான். வேண்டுமிடத்துக்குப் போகும் புஷ்பகம் என்னும் அவனுடைய விமானத் ■ என் எனது பராக்ரீமத்தால் பறித்துக்கொண்டேன். அதன்மீதேறி என் இப்பொழுது வேண்டுமிடக் களுக்கு ஆகாசமார்க்கமாகச் செல்லேன், என் கோபம் கொள்ளும்போது எனது முகத்தைப் பார்த்தமாதிரித் திலேயே இத்திரன் முதலிய தேவர்கள் எல்லாரும் ஓடிவிடு வார்கள், என் இருக்கும் இடத்தில் காற்றும் பயத்துடன் வீசும், கொடுமையான விரணங்களை உடைய சூரியனும் எனக்குப் பயத்து சூளிர்த்த சந்திரன்போலப் பிரகாசிப் பாம், வேறென்ன சொல்லவேண்டும்? என் கசிக்ருமிடத் தில் மரங்களும் இலைகள் அசையா ; ஆறுகளும் விவாத்த

ஓடா, சமுத்திரத்துக்கு அக்கரையில் [ ] அழகிய
பட்டணமாகிய இலங்கை உளது; [ ]
தன்மையப் புறந், இத்திராளுடைய அமராவதிபோல நான்கு
புறத்திலும் கொடிய ராகுசூரணரால்
காக்கப்பட்டிப் பொன்மயமான மதில்களால் சூழப்பட்ட
புருக்கிறது. அது தங்கத்தால் கட்டப்பட்ட மாளிகை
களும், இரத்தினமிழைத்த கோபுரவாயில்களு முடையது.
அது ஆனைகள், [ ] திரைகள், தேர்கள் நிறைத்தது; எப்பொ
ழுதும் மங்களவாதத்தியங்கள் ஒலிப்பது; விரும்பிய பழம்
விளைக் கொடுக்கும் பல்வகை மரங்கள் நிறைந்த நெகர
வனங்கள் செறிந்தது. இனகாஜபுத்திரி, சீதே, [ ] அம்மி
டத்தில் என்னுடன் வாழவேண்டும். மாதே, அங்கே [ ]
ஒருபொழுதும் மானிடப் பெண்களைப்பற்றி நிரூபிக்காட்
டாய், நையால், அம்மிடத்தில் [ ] மாணுடர்களுக்கு வெட்
டாத பேரகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு சுகமாயிருக்கும்
போது அறப ஆயுளுடைய மானிடருகிய இராமனை
விளைக்கவேமாட்டாய். தசாதராஜன் தனக்கு வேண்டிய
குமாரனுக்குப் பட்டங்கட்டி வைத்துவிட்டு வீரமில்லாத
தனது மூத்தகுமாரனைக் காட்டுக் கோட்டிவிட்டான்.
தடங்கண்ணாய், தனது இராச்சியத்தை இழந்து துன்
புதும் வீரதியாகிய இராமனோடு இனி உனக்கு உறவு
என்ன? அரக்கர்களெல்லாருக்கும் மன்னவன் நான், காம
பாணத்தால் துறாபட்டு உன்னைத் தேடிவந்தேன். ஆத
லால் என்னை அலகூயம் செய்வது உனக்குத் தகாது. [ ]
அலகூயம் செய்யாயேயானால் முன்னர்ப் புருசுவனைக் [ ]
வால் உதைத்துத்தன்விய ஊர்வெப்போலப் பின் பரிதாபப்
படுவாய், இராமன் மானிடன்; போரில்
இராமன் விட்டி என் கைவிரலொன்றிற் கிணையாகன்.
விட்டி மாதே, [ ] அதிர்ப்பட்டத்தால் காதுவன்
சந்துடன் விளைத் தேடிவந்திருக்கிறேன். ஆதகவால்,
வானெயல், சீ, என்னிடம் வந்துவிடு” இராமனார்

இந்நவனம் சொன்னதைக் கேட்கேட்டு வெகுநேரம்
மடைத்து கண்ணம்சிவந்து அல்லாக்கர் மன்னவனை கேட்கி
இங்ஙித கடினமான சொற்களைச் சொன்னாரெனின் :—
“அல்லாராஹும் கணங்கட்டும் குபேரனை என் சனேதர
னென்று சொல்லிக்கொண்டு ■ இங்ஙிதமாக இந்தப் பாப
காரியத்தைச் செய்யத் தவிரிக்குப்? அடா இராவண,
புரன்னை அடக்காத புத்தியற்ற கொடியவனாகிய உன்னை
அரசனாக அடைத்ததால் அரசாக்கன் எல்லாரும் மாண்டு
போகப்போகிறார்கள். இந்திரன் மனைவியாகிய சிதேவி
யைக் கூர்ந்து சென்றவர் ஒருகால் பிழைத்தாலும்
பிழைக்கலாம்; இராமருடைய மனைவியாகிய என்னைக்
கூர்ந்தவன் ஒருகாலும் உயிருடன் இருக்கமாட்டான்.
கச்சொயுதத்தைத் தரித்த இந்திரன் மனைவியாகிய சி
தேவியை அவமதிசெய்தவன் பிழைப்பதுகூடும்; என்னை
அவமதி செய்யவன் அமிர்தபானம் பண்ணினவனாகியும்
கூறுக்குத் தப்புவதில்லை.”

தூதர்பத்தொன்பதாஞ்சுருக்கம்.

தூதனன் கேதைய எடுத்தச்செல்லம்.

கேத சொன்னதைக்கேட்டு வெகு பிரதாபவாகுதிய
தக்கிரீவன் கையொடுகையைத்தட்டி ஒரு பேருருவுகொ
ண்டு மறுபடியும் கேதையைப் பார்த்து “ஐ பித்தம்பிடித்
தனைபோலும். நீ எனது விரியத்தையும் பராக்ரமத்
தையும் கேட்டதில்லையா? என் ஆகாசத்தில் விந்து
கொண்டு எனது ■ இந்தப் பூமியை மேலே
தூதனன் எடுப்பேன்; சமுத்திரத்தை முழுதும்
தன் பிரதாபத் குடிப்பேன்; வமனையும் பேரில் வதைப்
பதக் கூறல். பேன்; ■ கூரிய பாணங்களைப் பூரி
லனைத்தனைப்பேன்; பூமியையும் பிளப்பேன். தான் விரும்

உருவெடுக்கவல்லோன். ஆகையால், ■ என்னைக் ■
 கொடுத்தார்? என்று. இவ்வண்ணம் அவன் சொல்
 கிறொன்றாகவும்கூடும்பொழுதே அவனுடைய பிள்ளைவர்களை
 ■■■■■ கண்கள் கோபத்தால் மூடித் தாவினார் அக்கொன்றிற்
 கொடுத்தான். உடனே இராவணன் தான் கொண்ட சீத
 வதை சந்தியாகி வேஷத்தை நீக்கிவிட்டு மமனுக்கொப்பான
 தனது கிஜ உருவங்கொண்டு மிகச்சுவந்த கண்களும், பொற்
 ருண்டுகளும், பத்தத்தலைகளும், பாணங்களும், வித்து
 களும் உடையவனாய் செகு கோபங்கொண்டு கார்மேகம்
 போல நின்றான். அவ்வாறு சந்தியாகிவேஷத்தைஒழித்துப்
 பெரிய வடிவமானதாத் அரக்கர் மன்னவனாகிய இராவணன்
 இரத்தவர்க்குமான ஆடைபூண்டத ■■■■■ கிஜ உருவங்
 கொண்டு ஸ்திரீதந்தினமாகிய காமநிலையை உற்றுப் பார்த்த
 தான். கருங்குழலுடையவனாய் ஆடையாபரணமணிந்து
 சூரிய சன்மிபோல விளங்கும் சீதையை அவன் பார்த்து
 “கந்தரீ, மூவுலகங்களிலும் கீர்த்திபெற்ற புருஷனை
 அடைவக்கூடுதிலா, நீ இப்பொழுதே என்னுடன் வந்து
 விடு. ■■■■■ உனக்குத் தருதவரான கணவன். நீ
 என்னை ஏற்றுக்கொள். காள் உத்தமன்,
 இராவணன் உன்னிடம் காதல் கொண்டவன். காள்
 சீதையைத் தன்விரகமொடு
 ஏற்றுக்கொள்ள
 வேண்டான். ஒருபொழுதும் உனக்குஷ்டமின்றாத காரி
 யத்தைச் செய்பேன். ஆகையால், நீ மானிட
 னிடம்வைத்திருக்கும் அன்பைவிட்டுவிடு.
 என்னிடம் உனது அன்பைவை, நீ ஒன்றும் தெரிவாத
 வன்; தெரிந்தவனாப்போல் கடிக்கிறாய். தனது இராக்
 கியத்தை இழந்த, எண்ணங்கள் கைகூடாத, ஆடாமல்
 குறுகிய இராமனை ■ என்னகுணங்களைக் கண் ■ காதலிக்
 கிறாய்? அவன் ஒரு பெண்ணின் கட்டளைப்படி தனது
 கட்டளைத்தாந்த, அன்பாணியும் பந்துக்களையும்விட்டுப்
 பிழிந்து, சொடிய விவங்குகள் சஞ்சரிக்கும் இக்காட்டில்
 னுக்கு புத்தியினத்தால் விடுத்தவனென் றிருக்கிறான்”

ஆரவணியோன்டம்.

என்றான். அக்கொடிய பாவியாய்வு அரக்கன் அன்பாகப்
பேசுவெண்டிய தைதையப்பார்த்து

ஆரவணிய் சொற் சொல்லிக் காமத்தால் ஈண்டிடப்
புத்தம். பட்டவனாய் அவனை கெஞ்சி, உரோணியி

யைப் புதன் ஆகாசத்தில் பந்துவையெய்த

பற்றினான். அவன் தைதைய அவனாடைய கூத்தலை இடக்
கையாலும் துண்டனை கலக்கையாலும் பிடித்தது துக்கி
னான். பமனுக்கொப்பான மலைபோன்ற பெரிய தோங்கின
பும் கூரிய பற்களைமுடைய இராவணனைக் கண்ட பங்கு
தடுக்கி அங்கிருந்த வனதேவதைகளெல்லாம் ஓடின.
பெரிய குழியுடையதும் டொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
கழுதைகள் பூட்டப்பட்டதுமான இராவணனுடைய சதம்
அங்கே வந்து தோன்றிற்று. அப்போது இராவணன்
பெருஞ்ஞாலோடு கொடியவார்த்தையால் தைதையப்பய
முறுத்தித் துக்கித் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு இர
தத்திலேறினான். புகழ்பெற்ற தைத அவ்வாறு இராவண
னால் பிடிக்கப்பட்டித் துக்கத்தில் முழுகித் தூரத்திலுள்ள
காட்டிற்குச்சென்ற இராமரைக்குறித்து "ஓ இராமா, இர
மா" என்று கதறினான். பன்னகேத்திரன் மலைவிபோலத்

இராவணன்
தைதையக்கொ
ண்டி ஆகாய
மாரக்கமாகத்
கொல்ல.

தவளும் தைதைய இராவணன் மேகத்
தால் மயங்கித் துக்கிக்கொண்டு உயரக்
கினம்பினான். அவன் அவன்மேல் செறிதும்
அன்பில்லாதவனாதலால் தன்னை அவன்
கையில்லின்று விடுவிக்கப் பெரிதும் முயன்

ருன். அரக்கர் மன்னவனால் ஆகாசமாரக்கமாகக் கொண்டு

■ இத்த நூல்தில் ஸ்கந்தபுராணத்தின் கூத்தின் சித்தையும்,
துண்டனின் சித்தையும் பிடித்ததாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

† இவ்விடத்திலும் மடியில் வைத்துக்கொண்டது தைதையின் சாண்ட
கன்பத ஸ்கந்தபுராணத்தின் கூற்று.

‡ தைதையப் பத்திச் சொன்ன தெல்லாம் சாமையுடைய பற்றியே
எந்த சிந்தித்துக்கொள்ளவேண்டியதென்பத திவ் விபரத்தியாத்தின்
சொல்லாக.

பேரப்பாடாரிற்செய்தில் அங்ங் பைத்தியம்பிடித்தவன்
 போலவும், பிராந்தி கொண்டவன்போலவும், மீனரி
 கொண்டவன்போலவும் அதிகமாகத் தோதத் தனிப்பட்ட
 டான் : “ ஆ! கைப்பாணசோ, பெரும் பராக்ரமம் பொருத்
 தியவரே, பெரியவர்கள் சொற்படி நடப்ப
^{செய்த}
 பிராபீத்தம். வரே, எம்மிடம் அருகையகொண்ட அரக்
 கன் என்னைத் துக்கிப்போவதை நீர் அநி
 திரோ? தருமத்தின்பொருட்டு வாழ்வையும் கைத்தையும்
 பொருளையும் துறந்து வாட்டுக்குவந்த இராவணே, வெரு
 பாவியாகிய இராவணன் என்னை எடுத்துப்போவதை
 கானியிரோ? ஐயா, சத்தருக்கினைச் சங்காரம் செய்பவரே,
 நீர் எப்பொழுதும் கொடியவர்களைத் தண்டிக்கிறவராகித்
 தோ! இந்தப் பெரும் பாவியாகிய இராவணனை என்
 தண்டிக்கவில்லை? தானியங்கள்முற்றக் காலம் வரவேண்டு
 மென்பதபோல் இங்கொடிய பாவியைத் தண்டிப்பதற்
 குத் தருத்தகாலமும் வரவேண்டுமோ? இராவணா, கெட்ட
 காலத்தால் உயிருக்கு முடிவைத் தருகின்ற இப்பவக்கா
 ராவ தெரழிவிச் செய்த உனக்கு இராமரிடமிருந்து தக்க
 தண்டனை விடைக்கும். இப்பொழுததான் கைகேயியின்
 எண்ணமும், அவன் பத்துக்கள் எண்ணமும் நிறைவேறின.
 ஆ! மஹா பெருமைபொருத்திய தர்மசாவியாகிய இராம
 ருடைய தருமபத்தினியாகிய என் இவ்வாறு துக்கிக்
 கொண்டு போகப்படுகிறேனே! இந்தத் தண்டகாரணியத்
 தில் கன்றுகப் புஷ்பித்திருக்கும் கன்னிகா விருகடிக்கனே,
 இராமரிடம் இராவணன் சீதைவைத் துக்கிப்போகிருன்
 என்று சொல்லுங்கள், கன்றுகப் புஷ்பித்த பல செவ்வளை
 புஷ்பப் பிரசாரணபருவதமே, உனக்கு கமல்காரம்; ||
 இராமரிடம் இராவணன் சீதைவைத் துக்கிப்போகிருன்
 என்று கீதையில் கூறு, அன்னம் கரண்டவம் முதலிய
 பறவைகளுநிரம்பிய கோதாவரிநதியே, உனக்கு கமல்காரம்.

செய்திரேன்; அம்மா சீழம் இராமரிடம் இரவணன் சேத
வைத் தூக்கிப்போடுவான் என்று சொல்லு. யிருதடிக்கன்
அடர்ந்த இக்காட்டிலுள்ள தெய்வங்களே, உங்களுக்கென்
காம் கமலகாதம்; நீங்கள் எல்லாரும் என் கணவரிடம்
இரவணன் பண்டிதரூக்கிப்போனான் என்று தெரிவிப்பீ
கள். இன்னும் இக்காட்டில் உசிக்கும் மிருகங்கள், பசுநி
கள், உங்கள் எல்லாருக்கும் கமலகாதம், எனது [ ]
ரிடம் உம்முடைய உயிருக்குமேவான மனவியை, அநா
னையாய் இருக்கும்பொழுது, பலாத்காதமாக இரவணன்
தூக்கிக்கொண்டுபோனான் என்று சொல்லுங்கள். யமன்
தான் பண்டிதரூக்கிக்கொண்டு போனபோதிலும் என்
[ ]ர் அறிவராதரின் தமது பேராற்றலால் ஒரு சொடி
யின் என்னை மீட்டுக்கொண்டு திரும்புவார். இவ்வாறு
வெகு பரிதாபமாகப் பிரலாபிதரூக்கிக்கொண்டு செல்லுகின்ற
கிராமவாச கங்கையுடைய சேத கழகசாஸ்திரிய சூதாபு
ஒரு யிருதடித்தின்மேல் உட்கார்ந்திருப்பதைத் தன் [ ]
காரால் கண்டான். இரவணன் வசத்தில் செலிக்கொண்ட

சேத உடனே வெகு பயத்தோடும் துக்கத்
தோடும் அலறிக்கொண்டு “ஐயா ஐயா
அய்யோ, [ ] பெரியவனே, என்னைப்பாரா
யித்தாய். [ ]

கள்! என்னை அகாணதபோலக் கொடிய
அரக்கன் இக்கயின்நித் தூக்கிக்கொண்டு போகிறானே!
வெகு பலமுண்டயவனும் ஆபுதத்தரித்தவனுமாகிய இ
கொடிய அரக்கனைத் தடுக்கத் தங்களால் முடியாது. [ ]
இவன் தூக்கிக்கொண்டுபோகும் சமாளாததை ஒன்றும்
விடாமல் தாங்கள் கண்டதைக் கண்டபடி இராமரிடத்தி
லும் ஸக்தமனாரிடத்திலும் சொல்லவேண்டும்” என்று
வெண்டினான்.

ஐம்பதாஞ்சு சுருக்கம்.

ஐடாயு இராமனவர்த நதேந்தம்.

அந்தச் சத்தந்தைச் செறித தூங்கிக்கொண்டிருந்த
ஐடாயு கேட்டு எழுந்த இராமனவர்தமேதையும்கூட
டார். அதன்பிறகு மணியின் கொம்போன்ற உரிய மூக்
குடைய அப்புண்காசர் மதத்தில் இருந்தபடியே இராமன
வர்த்தை “தம்பி நசக்கிரீல, என்
ஐடாயு இராமன
வர்தமேதைய
கிட்டிப்போய்ந
சொன்னம்.
பழமையான தருமக்களை அதுவந்தித்த;
உன்மையைக் கைப்பற்றினவன், என்
பெயர் ஐடாயு; பண்பொருத்திய
ருக் காசன். தனது குமாரசாரிய இராமர் உலகத்துக்கெண்
லாம் இறைவர்! இத்திதானுக்கும் வருணனுக்கும் ஒப்பான
வர்; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் எப்பொழுதும் கண்மையே
செய்பவன். ■ இப்பொழுது தூங்கிக்கொண்டு போகும்
இத்த மிக அழகிய பெரும் புத்திப்பெற்ற சேனை அக்ஷரோக
காதகுடைய தரும பத்தினி. குடிசைப் பாதுகாக்கும்
அரசகுடிய உணக்குப் பிறன்மனைவியைக் கைப்பற்றுவது
தருமா? மறபாபலம் பொருத்தியவனே, அரசர் மனைவி
யர்களை ■ முக்கியமாக ஆதரவுடன் பாதுகாக்கவேண்டு
மே? ஆகையால், பிறர் மனைவியர்களைத் தன்ப்படுத்த
■ கொண்ட இத்த இழிவான கருத்தை விட்டிவிடு. திரனா
புண்காவன் சிங்கைக்கிடனுவிய தொழிலை ஒருபொழுதும்
செய்யமாட்டான். அவன் பிறர் மனைவியர்களையும் தன்
மனைவியைப்போல வேறொருவர் தீண்டாதபடி
காப்பான். கண்மண்காவர்கள் காஸ்திரத்தில் கொல்லப்
பட்ட தருமார்த்த காமங்கள் அல்லாதவைகளைச் செய்வ
மாட்டார்கள். அரசனே தருமார்த்த காமங்களுந்
கெண்ணம் இருப்பிடம். தருமம், புண்ணியம், ■
கண்ணம் அரசனையே முன்காசனமாக உடையன. ராஜா.

செத்தமாய், பாவியும் கொடிய காமியுமாய் உன்னாய். பாவியவர்க்கென்கூற்றாத அடைந்தாற்போல நீ என்னாறு சம்பத்தை அடைந்தாய்? எவனுக்கு இவற்றையோ அறாதச் சீர்திருத்த ஒருவராலும் முடியாது. கொடியவர் கவிடத்தில் கண் உபதேசம் கொஞ்சமேனும் தங்காது. நான் பலம்பொருந்திய தருமாத்துமாகாவிய இராமர் னான தொத்திரவயது உனது கொத்திரவயது ஒருவனாகத் தீயும் பண்ணாவிடில், அப்படியிருக்க அனருக்கு நீ என் தீயிரு பண்ணாவிடும்? சூர்ப்பணகைவின் பொருட்டி னனந்தானத் தீயிருத்த கொடிய கான் தனக்கொரு தீயும் செய்வாத இராமனா விரித்து அவரால் ஸுதக்கப்பட்டான். அதில் இராமர் செய்திருந்தம் என்ன? பின்னர் உலகத்துக்கெல் லாம் அரசாசிய அவர் மனைவியை நீ ஏன் தூக்கிக்கொண்டு போயின்றனை? நீ சீதைையை உடனே விட்டுவிடு; இவ்வா வியும், இத்திரனுடைய வச்சிராயுதம் விருத்திராகாசின வரித்ததுபோல, அக்கிளிக்கொப்பான இராமருடைய கன் உன்னை வரித்துவிடும். உன் துணியில் கொடியவிகுப் பாம்பை நீ முடித்துக்கொண்டாயென்பதை அறிவயில்லை யா? உன் கழுத்தில் யமனுடைய பாசத்தை நீ மாட்டிக் கொண்டாயென்பதை அறிவயில்லைவா? சுமக்கக்கூடிய பாரத்தையன்றோ ஒருவன் எடுக்கவேண்டும்? புசித்தால் உணவாகச்செரிக்கும் உணவையன்றோ ஒருவன் புசித்தவேண் டும்? தருமம், வீர்த்தி, புகழ், பெருமை முதலியவைகளைத் தராததும் தேவத்துக்குச் சிரமந்தருவதுமாகிய காவியத் தை யார்செய்வான்? ஐ இராவணா, எனக்கு அதுபரி னுயிராமாடுன்றது. கான் இதுவரைநில் எனது சூதாத்தை கவிடயிருத்து எனக்குக்கிடைத்த இராவியத்தை என்ருகப் பரதுகாத்த வருகிறேன். கான் வயதென்றவருவிதும் என்ருன் செறுவதுன்னவதும் கையில் விற்றிருத்தத் தே கத்தில் கணமகவிரித்த இராதத்திலேநிச் செய்பவனுமாயிய தனய எனிடில் தூக்கிக்கொண்டு போகமாட்டாய்.

என்றுமன்றும் மாத்ரமுடிவாததுமான உண்மையை உணர்த்தும் வேதங்களையும் கருவியையும் தர்க்கவாத்திர ஷத்திவிளக்கொண்டு அழிக்க எவ்வாறு முடிபாதோ அது போல என் கண்மூன்பாக நீ வேதையைப் பலாத்காரமாகத் தூக்கிக்கொண்டுபோக முடியாது. நீ ரூனானால் கொஞ்ச வேரம் காத்திருந்து இராமர்மூன் நின்று போர்புரி, அப் போது கரணப்போல் நீயும் மாண்டுவிழுந்து பூயியைத் தூக்காய், அடிக்கடி தைத்தியர்க்கிலும் தானவர்க்கிலும் பல தாய்புத்தத்தில் கொன்ற இராமர் மரவுரிஉடுத்து உன்னை யும் ஒரு கொடியில் வதைப்பார். அங்ங்கு ராசகுமார் களும் கெடுத்துரம் போயிருக்கிறார்கள்; கான் இப்போது என்ன செய்வேன்? சீழ்மகனே, அவர்களை நீகண்டமாத் திரத்தில் பயத்தால் கெட்கி காசமடைவாய், காதுயி ருடன் இருக்கும் வரையில் ராமருடைய காதலியாகிய தாமரை மலருக்கொப்பான கண்களைமுடைய கற்குண முள்ள வேதையை நீ எடுத்துப்போக முடியாது. கான் என் உயிரைக்கொடுத்தாவது மகாத்ரமர்க்கனாகிய இராமருக் கும் தசரதருக்கும் உதவிசெய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன், கில்லடா தசக்கிரீவா, கணப்பொழுது நின்று பார், ஒ ரிசொ, என்னால் கூடியவரையில் கான் உனக்குப் போர் விருத்தலிக்கின்றேன், காய்பினின்று பழத்தைப் பறித்தெறிவதுபோல இவ்விதத்திலிருந்து உன்னைக் கிழே தள்ளுகிறேன்" என்று சொன்னார்.

ஐம்பத்தொன்றுஞ்சருக்கம்.

நடாவுக்கும் இராமனுக்கும் உட்கா புத்தம்.

சுமாராசுரபி நடாவு திவ்வாறு தீதியை எடுத்து
இராமனுக்குக் கொடுக்கிறது, அக்கிரிபா

இராவணன் ஓடா தங்கெருண்டனங்காட, அவதான திர்த்த
யுணர்ந்த ஏதன் செய்தம், ஓடினான். அப்பொழுது அங்கிடத்தில்
அரக்கர்மன்னவனுக்கும் கழகாசனுக்கும்
இடைபிழை எந்திரும் தாக்கப்பட்ட மேகங்கள் ஒன்றோ
டொன்று மோதினாற்போலவும் திறக்ககருள்ள மாலி
யவத்தமலைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மூட்டினாற்போலவும்
பெரும்போர் சிவந்தது. இராவணன் திஷாசமான காலீ
கம், காராசம், விசர்ணம் எங்கிற பாணங்களை மறைபொ
ழிவதுபோல அக்கழகாசன்மேல் செலுத்தினான். இடைய
அணங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு கூரிய கைக்கருள்ள
தனது கால்களால் வெகுபலகாலியாகிய இராவணனு
டைய தேகத்தில் பலவிடங்களில் காயம் பண்ணினார். அப்
போது, மகாலிநியம் பொருத்திய தசகந்தீவன் கோபங்
கொண்டு கூர்மையுள்ளனவும் கோவச் செவ்வனவும் னா
தண்டத்துக் கொப்பாடுவதுமான பத்துப் பாணங்களைத்
தனது வில்லில் சந்தித்துக் காதுவாரியிலிழுத்து அக்கழு
காசனுடைய பிராணனை ஒழித்துவிட அவர்மேல் ஏறி
னான். அவர் அங்கவாக்கல் தேர்மேல்சேற தண்ணீர்விட்டு
அழுதுகொண் டிருப்பதைப் பார்த்து, அப்பாணங்களைக்
கொஞ்சமேனும் ஸக்ஷயஞ் செய்யாமல், இராவணனை
கோங்கி ஓடி, தன் கால்களால் முத்தும் மாணிக்கமும்
இறுதக்கப்பட்ட அவன் வில்லையும் பாணங்களையும் முறித்
தெறித்தார்.

அதன்பிறகு, இராவணன் வெகு கோபங்கொண்டு
மற்றொருவில்லை எடுத்து தூற்றக்கணக்காகவும் ஆயிரக்க
ணக்காகவும் பாணங்களைவருவித்தான். அப்பாணங்களைப்
மூடப்பட்ட புன்னாசர் கூட்டிற்குள்ளிருக்கும் பகழிபோல்
வினங்கினார். அவர் அப்பாணங்கொல்லாவற்றையும்
சிறகுகளால் உதறியிட்டுத் தமது கால்களால் மறுபடியும்
அவன் பெரியவில்லை முறித்தார். அங்குதியும் அங்கிவி

பேரலப் பிராணிகளும் அவன் கவசத்தை மகாலீலியம்
பொருத்திய ஜடாயு தமது இறக்கைகளால் அடித்துத் துள
ளாக்கினார். பின்னர் அவர் தங்கப்பட்டயம் அணிந்தனவும்
பேய்முத்தையுடையனவும் வேகமுடையனவுமான அவ

ஜடாயு இராவணன் தோ அரித்தது.
ஜடாயு இராவணன் தோ அரித்தது.
ஜடாயு இராவணன் தோ அரித்தது.

புறைய கழுதைகளை அடித்துக்கொள்
ருர். பின்பு இஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பதும்
எல்ல பாரையுடையதும் அக்கினிப்பால்
விளக்குவதும் இரத்தினம் இழைக்கப்பட்
டதுமான அவனுடைய இரத்தினம் முறித்தார். பின்னர் ப்
பூரண சந்திரனுக்கொப்பமான அவன் உவன்குடைவையும்
அவன் சாமரங்கணையும் அவைகளைப் பிரதிநிதித்து அரக்கர்

கணையும் ஜடாயு அடித்துக் கீழேதள்ளி,
சாரதியைக் மூககினால் சாரதியின் தலையைக் கொத்தி
கொன்றது.
எறிந்தார். இராவணன் வில் முறித்து

இரதமழித்து, இரத்தினம் கடைய சூதிலாகன் மாண்டு,
சாரதியும் செத்து, சீதையை மடியிலெடுத்துக்கொண்டு
பூமியில்வந்துகின்றான். இராவணன் இரதமழித்து பூமியில்
நிற்பதைக் கண்டு பிராணிகளெல்லாம் "ஊன்று ஊன்று"

என்று புள்ளாசனைப் புகழ்த்தன. பசுநிராசன் கிழத்தன்
மையால்கொஞ்சம் சோர்வடைத்ததை இராவணன் கண்டு,
சந்தேசவுமுற்றும், சீதையை எடுத்துக்கொண்டு மதுபடி
யும் ஆகாபத்தில் இளம்பிழை. அவ்வாறு சந்தேசவும
டைத்து இராவணன் சீதையை எடுத்துக்கொண்டு போவ

ஜடாயு கண்டு, பறந்து சென்று அவனைத் தடுத்தது,
"ஓ இராவணா, உன்னுடைய அன்பர்கள், பந்துக்கள், மந்திரி
கள், சைபியங்கள், மற்றப் பரிவாரங்கள் எல்லாரும்
நாசமடைந்தார்களே, நாகமெடுத்தவன் தண்ணீர் என்று
விஷத்தைக் குடிப்பதுபோல், வஜ்ஜிராயுதத்துக் கொப்
பான பாணங்கொண்டவ இராமரது மனைவியை, எடுத்த
துப்போடுறும், தாம் செய்யுங்காரியத்தால் விளையும் பயனை
அறியாதவர்கள் நாசமடைவதுபோல், வெகு சீக்கிரமாக நீ

காசமடைவரய், மரமிசத்தைக் கண்டு மயங்கித் தூண்
 டின்முன்னை விழுங்கின மீனைப்போல், உன்னை யமனு
 டைய பாசம் சுற்றிக்கொண்டது! இனி நீ எவ்விடமோடித்
 தப்புவாய்? ஒருபொழுதும் வெல்லமுடியாத அல்லரசு
 குமாரர்கள் அவர்களுடைய ஆச்சிரமத்தில் நீ துழைத்த
 தைக் கொஞ்சமேனும் சிக்கமாட்டார்கள். அன்றியும் நீ
 செய்தகாரியம் பயந்தவன் செயலாபிருக்கின்றது. எல்லா
 ரும் நித்திக்கும்படி நீ செய்த இந்தவேலை திருடருடைய
 தொழிலையன்றிக் குடர்கள் செயலன்று, நீ குரானில் போர்
 செய். அல்லது கொஞ்சகேரம் நில், உனது தம்பியாகிய
 கான் மாண்டதுபோல் நீயும் பூயியில் மாண்டுவிழுவாய்.
 கொட்டுப்போரும் காலம் வந்தமையால் தான் நீ இக்கெட்ட
 தொழில்களைச் செய்தாய். இவை காசமடைபவர்கள்
 செய்யும் செயல்களே. பாபம்விளையும் செயல்களை யார்
 செய்வார்கள்? உலகாதிபதியாகிய பிரமதேவர்கூடச் செய்
 யமாட்டார்” என்று. இவ்வாறு ஜடாயு சொல்லிவிட்டுத்
 தசக்கிரீவன் முதுவில் பறந்துவந்து விழுந்தார். யாக்ஷமேல்
 எறினவன் அந்நுடைய அடித்தளத்தையே போக்கடிக்க
 அதனை கடந்துவதுபோல் அப்புள்ளரசர் அவ்வாக்கன்
 தலைமயிரைப் பிடுகி முதுகை கீழ்தாலும் முக்காலும்
 கின்னயின்னமாகக் கிழிக்கத்தலைப்பட்டார். அவ்வாறு புள
 ளரசரால் பிளக்கப்பட்ட இராவணன் கொபத்தால் உதடு
 அடித்து மெய் பதறி மின்றான். அஸன் தனது இடது
 அடையில் சீரையை வைத்துக்கொண்டு வெகு கோபத்
 தோடு தனது கையால் ஜடாயுவை அழைத்தான். பகை
 உறையுடைய ஜடாயு அவ்வழியைப் பட்டுக்
 கொண்டு தமது முககால் அவனுடைய
 இடக்கை பந்தையும் துண்டித்தெறித்தார்.
 கைகள் அறுந்து கிழிவிழுந்தவுடனே
 அவற்றினிடத்தில், புற்றினின்று விழுப் பாம்புகள் ஏழும்
 புவதுபோல, வேறு கைகள் உடனே தோன்றின. அதன்

உடைய
 இராவணன்
 கைகளைத்
 துண்டித்தல்.

மேல் இராவணன் வெரு கோபங்கொண்டு சீதைையை பூமி யில் விட்டுவிட்டுக் கைமுட்டியாலும் காலாலும் புள்ளரசை ரைப் புடைத்தான். அப்போது மிக்க பலமுள்ள அவ்வாக் கர் மன்னவனுக்கும் ஏருவைவட் கரசனுக்கும் கொஞ்சநே ரம் பெருஞ் சண்டை விளைந்தது. இராமருக்காகத் தன்வலி யைக் காட்டத்தொடங்கின ஜடாயுவின் இரு சிறகுக்கார்பும் கால்களையும் விலாக்களையும் இராவணன் வாளால் வெட்

டினான், கொடிய அரக்கனால் அவ்வாறு
ஜடாயு மொண்டது. சிறகுடன் வெட்டுண்ட புள்ளரசர் குற்று
சிரசாகப் பூமியில் விழுந்தார். தேகமெல்

லாம் இரத்தமோட ஜடாயு பூமியில் விழுந்ததைச் சீதை பார்த்து, அதிக துக்கங்கொண்டு, அவரைநாடிப் பந்துவைப் பேரல் துக்கத்துடன் ஓடினாள். கார்மேகம்பொன்றவரும் வயதால் வெருத்தவரும் பலசாலியுமாய் புள்ளரசர், இலங்கை மன்னவனாய் இராவணன் காண, அனைத்த காட்டுத்தீரையப்போய் பூமி யில் விழுந்தார். அப்போது சீதை இராவணனுடைய பலத்தால் மாடித்து பூமியில் விழுந்த ஜடாயுவைக் கட்டிக்கொண்டு கோவென்று கதறினாள்.

ஐம்பத்திரண்டாஞ் சருக்கம்.

ஜடாயு மொண்டபிறகு

இராவணன் சீதையை கர்த்துக்கொண்டு செல்லல்.

இராமருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு அருகில் அவ்வாறு குற்றையிராக ஜடாயு விழுந்ததை இராவணன் கண்டான். சத்திரன்போன்ற முகத்தையுடைய சீதை இராவணனும் வெட்டுண்டு அப்புள்ளரசர் மாண்டுவிழுந்ததைக் கண்டு வெருவாகப் புலம்பினாள். பலசாலியான இராவணன் அவ் வாறு வதைத்த ஜடாயுவைச் சீதை கட்டிக்கொண்டு துக்

கத்தரல்புலம்பி “கண்டாடித்தல், தேரன்
 அடித்தல், கனவு, பறவைகளைக் காணல்,
 பறவைகள் கூவுதல் முதலிய கருணைகள்
 மனிதர்களுக்கு குண்டாகும் கண்மை நிலைகளைத் தெரிவித்
 தின்றன. ■ இராமா, நீர் உமக்கு வந்திருக்கும் இப்
 பெருங் துக்கத்தை இன்னும் அறிந்துகொள்ளவில்லை.
 உமக்கு முன் அபசகுனமாகப் பறவைகளும் விலங்குகளும்
 சஞ்சரிக்கவும் அன்பினால் என்னைக் காப்பாற்றவந்த இப்ப
 தலை மன்னன் எனது பாக்கியமீன்மையால் வதைபுண்டு
 பூமியில் விடக்கின்றான். ஓ இராமா, ■ லக்ஷ்மணா, என்னைக்
 காப்பாற்றுகள்” என்று சொல்லி அவ்வுத்தடியானவன்
 பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு தனக்குச் சமீபத்திலிருப்
 பலர்களைக் கூப்பிடுவதுபோலத் தூதத்திலிருக்கும் இராம
 லக்ஷ்மணர்களைக் கூப்பிட்டிக் கதறினான். அப்போது
 வரைய பூமலை அணிந்து அகாடைபோலக் கதறும்சேதை
 யிடம் இராவணன் ஓடிவந்து, அவ்வுத்தயி கொடியைப்
 போல ஒரு பெருமாதத்தைக் கட்டிப்பிடிப்பதைப் பார்த்து
 “விட்டுவிடு” “விட்டுவிடு” என்று கூவினான். அக்காட்டில்
 இராமரைப்பராமல் இராமா, இராமா, என்று கதறும்
 சேதையை யமனுக்கொப்பாண இராவணன் சிக்கிரம் தன்
 பிராணனை இழக்கும்பாடுண்டு கூந்தலில் பற்றினான்.
 அவ்வாறு, அக்கொடிய பாவி வைதேவி
 அயப் பத்தினதும் இவ்வுலகத்திலிருந்த
 அசையும்பொருள் அசையாப்பொருள்கள்
 எல்லாம் மெய்ம்மறந்து பெயின. பெரிய
 இருள்வந்து சகல பொருள்களையும் மூடிக்கொண்டது.
 காற்று வீசவில்லை. சூரியன் ஒளி இழந்தான். பிரமதேவர்
 சேதை பிடிபட்டதைத் தமது தீவ்ய ஞானத்தால் அறிந்து
 “கமது காரியம் ஆய்விட்டது” என்று சொன்னார். தண்ட
 காரணியத்தில் வசித்த பெரிய தவத்தேவர்கள் சேதை பிடி
 பட்டதைக் கண்டு துக்கமும், இராவணனுக்கு முடிவு விட்டி

விட்டதென்று சந்தோஷமும் ஓரோசலத்தில் அடைத்
தார்கள். இராமர், லக்ஷ்மணர் என்று சேதை தெறிக்கொண்
டிருக்க அரசர் மன்னவனாகிய இராவணன் அவரைத் தூக்
கிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றான். போன்ற
பரணமணித்து மலரட் பட்டுமித்திருந்த தங்கநிறமான
சேதை அப்பொழுது மிகவும் அழகாக மின்னல்போல்
விளங்கினான். சேதை உமித்திருந்த மலரன்பட்டுக் கொடி
போல் பறக்க இராவணன் ஒரு பெரியமலை தீப்பற்றினது
போல் வெகு அழகாகத் தோன்றினான். வெகு உத்தமி
யான சேதை அணிந்திருந்த மணமுனை செந்நிறமான
தாமரை மிதழ்கள் உதிர்ந்து இராவணன் உடலில் விழுத்
தன. காற்றில் பறக்கின்ற அவளுடைய மஞ்சள் நிறமான
பட்டுத்துணி சூரியலுடைய வெவிராற் சிவந்த மேகம்
போல் தோன்றிற்று. ஆகாயத்தில் செல்லும் இராவணன்
மடியிலிருந்த இராமரைப் பிரித்த சேதையின் முகம், காம்
புன்றியிருந்த தாமரைபோல, வரையிருந்தது. நன்றாக
வெளுத்து விளையும் அழகிய பறகிலையும், அழகிய நெற்றி
வையும், கூத்தலையும் உடையதும், தாமரை மலரின் உள்
நிறம்போன்ற நிறமுடையதும், லக்ஷணக் குறையில்லா
ததும், பூரண சந்திரன் போன்றதும், உயர்த்த முக்கும்
அழகிய உருமுடையதும், ஆகாசத்தில் செம்பொன் நிற
மாக விளங்குவதுமாய சேதையின் முகம் அமுலாவேனும்

இராவணன்
சேதையைக்
கவியெடுத்த
செவ்வும்
தோற்றம்.

வினாறும் இராவணனும் பிழக்கப்பட்டமை

வினாறும் ஆகாயத்தில் செல்லும் அவ்

வரக்க மன்னவன் மடியில் புகலிளுதித்த

சந்திரன்போல் சோபிக்கவில்லை. பெண்

வீரமுள்ள அவ்வுத்தமி இராவணன் மடி

யில் வரணையணிந்த பெண்மாதை போலவும் கார்மேகத்

தின் மத்தியில் உள்ள மின்னற்கொடிபோலவும் தோன்றி

னான். இவ்வுத் தனிப்போல் சிவந்த நிறமுள்ள சேதை

மாரணவின்மேல் ஈட்டப்பட்ட தங்கக் குழம்போல் இராவணன் மடியில் விளங்கினான். அவருடைய ஆபரணங்களின் சப்தத்தால் இராவணன் சூகாயத்தில் செல்லும் முழங்குகின்ற கரிய மேகம்போல விளங்கினான். அவன் சீதையைக் கொண்டுபோகும்பொழுது அவன் தலையிலிருந்து புஷ்பங்கள் உதிர்ந்து காண்பு பச்சுக்களிலும் விழுந்தன. அப்போது இராவணன் தேகத்தின்மேல் விழுந்த புஷ்பங்கள் மேருமலையைச் சுற்றியுள்ள கசுடத்திரங்குன்போல விளங்கின, கல்லமணிக விழைக்கப்பட்ட சிலம்புகள் வைதேவியின் காலினின் அம் கழன்று மின்னற் கொடிபோல் பூமியில் விழுந்தன. குபேரனுடைய தம்பி வான தசமுதன் சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்ல, பெரிய கசுடத்திரம்போலும் அமரனது பெருங்காகதீயால் விண்முழுதும் விளங்குமாடைத்தது. அவன் உடலிலிருந்து கழுவிப் பூமியில் விழும் நெருப்புப்போன்ற பொன்னுபரணங்கள் தமது புன்மையிக்குன்றிப் பூமியிலுமிருந்த கசுடத்திரங்குன்போல விளங்கின. கசுடத்திரம்போல விளங்கும் முத்துமாலைய அவன் மார்பிலிருந்து விழுவது சூகாயத்திலிருந்து பூமியிலிறங்கிய கங்கைபோலச் சோபித்தது. இராவணன் செல்லும் வெகுத்தால் வழியிலிருந்த மரங்கள் அலைந்து அனைகளிலிருந்து பன்றனைகளெல்லாம் ஒலித்தது “பயபாடவேண்டாம்” என்று சீதைக்குத் தைரியம் சென்மையாக ஒத்திருந்தது. மலர்கள் அலைந்து வாட மீள்கள் நடுகின்ற தாமரை ஓடைகள் தங்கள் தோழியாகிய சீதைக்கு கெர்த்ததைக கண்டு பரிதபிப்பன போன்றன. சீதையின் சிழலைத் தொடர்ச்

சுரராமம் அடைத்தவரம், துகொண்டு சிங்கவட்டமும், புலிகளும், மற்ற விலங்குகளும், பசுள்களும், பாசு பக்கல்களிலிருந்தும் வெகு கோபத்துடன் ஓடின. அருவி களாகிய கண்ணீரை ஒழுக்கிச் சிகரங்களாகிய கைகளை மேலே தூக்கிக்கொண்டு பெருமலைகளும் எடுத்தாக்கொண்டு

பேரகப்படுகின்ற சேதக்காகப் பரிதாபிப்பன போலத்
தோன்றின. அபகரிக்கப்பட்டுப் போகும் சேதையைக்
கண்டு ருரியனும் தனது இயல்பான காக்தியை யிழந்து
வெழுத்துத் தோன்றினான். "இராமருடைய மனைவி
யாகிய சேதையை இராவணன் தூக்கிப்போவதானால் இவ்
வுலகத்தில் தருமயில்லை. உண்மை ஏது? கண்மையும் இல்லை,
தனையும் இல்லை" என்று பிராணிகள் எல்லாம் கூட்டிக்
கூட்டமாகக் கூடிப் புலம்பின. மானுட்டிகள் பய
மடைந்து வரடிகளமுதத்தோடழுதன. வனதேவஸுதகள்
பயமடைந்த தங்கள் கண்களை அடிக்கடி உயர எடுத்துப்
பார்த்து நடுக்கமடைந்தார்கள். சேதை அடிக்கடி பூமி
யைப் பார்த்துக்கொண்டு கூத்தல் சேராத நிலைமையி
ய "இராமா, லக்ஷ்மணா" என்று உதறிக்கொண்டு போயி
னான். தனது காக்திதன்பெருட்டு இராவணன் சேதையை
அவ்வாறு தூக்கிக்கொண்டு செல்ல, வெள்ளைய முரலை
யுடைய சேதை பந்து ஜனங்களை விட்டுப்போய் இராமரை
யும் லக்ஷ்மணரையும் பாறுதல் துக்கத்தில் மூழ்கி மூகம்
வெளுத்தான்.

ஐம்பத்துமூன்றாம் சருக்கம்.

சேதை இராவணனை நினைத்தல்.

சேதை தன்னைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாய மாரக்க
மாகப் போகிற இராவணனைப் பார்த்துத் துயருற்று மிக
வும் மனங்கலங்கிப் பெரும் பயமடைந்தான். அவ்வாறு
கொண்டுபோகப்படுமேபோது சேதை மிகவும் பரிதாபமாக
அழுது, தனது கண்களில் கோபமும், அபுலையும், அச்ச
மும் புலப்படத் தறுகண்ணாகிய இராவணனைப் பார்த்
துப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கி

சேதை இராவணனை நினைத்தல். னான்:—"அடா இராவணா, அற்பணே,
கண தனியாக இருப்பதை அறிந்த என்

கோத் தூக்கிச்சொண்டு போகிறாயே! உனக்கு வெட்கம் இல்லையா? கொடியவனுடைய நீதான் என்னைக் கண்டது கொண்டிப்போகக்கூதி உன்னுடைய மாயையின் வலியால் ஒரு மானுருவங்கொண்டு என் கணவனை என்னைவிட்டுப் பிரித்து வெகுதூரம் போகச்செய்தாய், என்னைக் கூப்பாற் றவந்த எனது மாமனாருடையதேரமும் பெரியவருமாகிய கமுகாசனும் உன்னால் வகால்பட்டாய், இரக்கதப் பததே, உன் வலிமை மிகவும் பெரிது! தான் இராவணன் என்று கூறி கோரக யுத்தத்தில் ஜெயிக்கமாட்டாமல் என் னைத் தூக்கிச்சொண்டு வந்துவிட்டாயே! இந்த சித்தனை யான காரியத்தைச் செய்துவிட்டு வெட்கம் இல்லா திருக்கின்றாயே! ஒருவனுடைய மனைவியை அவளில் ஸாத சமயத்தில் அபகரிப்பதாகிய உன்னுடைய இத்தக் கொடிய இழிவாச செய்வையை உலகமெங்கும் அபரிபேயர் கள் தூற்றுவார்கள், சற்றுமுன் நீ பேசின உனது பெரு மையும் பராக்விசமமும் நிந்திக்கத்தக்கன. சீ! உன்னு டைய இந்தச் சரித்திரம் உன் குலத்திற்கு என்மென்றைக் கும் இழிவாகும். சீ வெகு வேகமாய் ஓடுகின்றாயே! கான் என்ன செய்வேன்? கொஞ்சநேரம் தாமதிப்பாயானால் உயிருடன் நீ திரும்பவே மாட்டாய், அவ்விரு சாஜகுமா ரர்களுடைய கண்களுக்கு நீ எதிர்ப்படுவாயானால் உனது சைரியங்கள் குழ இருத்தபோதிலும் சிறுந் காழிகை கூட உயிரோடிருக்கமாட்டாய், காட்டுத்தீயைப் பறவை பொறுக்க முடியாதவாறுபோல நீயும் அகர்ளுடைய பாணங்கள் உன்மேல் தைப்பாறப் பொறுக்கமாட்டாய், ஆனகயால், உனக்கு கன்மையைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டி நீ என்னை விட்டுவிட்டு, நீ என்னை விடாமற்போனால் என் கணவரும் தம்பியும் உன்னைத் தப்பாமல் கொன்று விடுவார்கள், எந்த எண்ணத்துடன் என்னைப் பலாத்கா மாகக் கொண்டிப்போகிறாயோ அந்த எண்ணம் வியர்த்த மாகத்தான் போய்விடுமென்று எண்ணிக்கொள், தேவருக்

கொப்பாண் என்கணவரைப் பாராமல் சத்துருவாத் தி
 எரிந்துகொண்டு என் னுரானனை நான் வைத்துக்கொண்
 டிருக்கமாட்டேன். சாருங்காலத்தில் ஒருவனுக்கு எல்
 லாம்விபரீதமாகத் தொன்றுலகுபொல உனக்கும் ■
 பெருமை எது கேட்கும் என்பது தெரியவேயில்லை.
 காலங்கிட்டுவனவர்களுக்கு கன்மை சொன்னால் அது ஏற்க
 மாட்டாது. ■ ராவண, உனது கழுத்தில் காலபாசம்
 விழுத்துவிட்டது. இவ்வண்ணம் பயப்படுமபடியா சிருத்
 துக்கும், நிரசாசா, நீ பயப்படவில்லை. ஆகையால், மரங்களெல்
 லாம் தங்கமாக உன்சன்களுக்குத்தோற்றுவித்து விச்சயம்.
 இரத்தவெள்ளம் சிறைத்தொடும் பயக்கரமான வைதரிணி
 கதியையும், கத்திகளை யே இலைகளாக உடைய பயக்கர
 மான காட்டையும், இருப்பு முட்களையும், பெரன் மலர்களை
 யும், வைதரியத்தாலான இலைகளையுமுடைய அனல்வீசிக்
 கொண்டிருக்கும் சாண்மரி விருஷத்தையும் நீ பரர்க்கப்
 போவிராய்.* விஷத்ததைக் குடித்தவன் பிழைத்திருப்
 பது எவ்வாறு சிறிதும் முடியாதோ அந்நபோல மகாத்
 துமாவாகிய இராமருக்கு இந்தக் குற்றம் செய்த நீ
 பிழைக்கவேமாட்டாய். அடா இராவண, நீ யமனுடைய
 பாசத்தில் சிக்கிக்கொண்டாய். இனி நீ எங்கே சென்
 றுற்றான் என்ன? மகாத் துமாவாகிய இராமருக்குக் குற்
 றஞ்செய்த உனக்குப் புகழிடம் என்ன இருக்கிறது? தம
 து தம்பியின் அணுகூட இல்லாமல் தாமே தனிமையாய்
 வின்று ஒரு சிமிஷத்தில் பதினாலாயிரம் அரக்கர்களை
 யுத்தத்தில் மாய்த்தவரும் சகலவித ஆயுதப்பயிற்சியிலும்
 தேர்த்தவரும் பலசாலியுமாகிய இராகவர், தமது மனைவி
 யைத் துக்கிக்கொண்டேயும் உன்னைக் கொல்லாது விடு
 வரா?" என்றும் இன்னு மநிகழிதமாகவும் இராவணன்

* சாகத்தில் பாவிக்கு ஒரு தீமஞ்ஞம் வெகு கொடிய தண்டிக்க
 ஒன்பது கழுவர் கொடுக்க.

மழைநீர் டெக்தகொண்டு சேத பயத்தாலும் துக்கத் தாலும் மீதுரப்பட்டு வெருபரிதாபமாகப் பிரஸாதித் தான். இவ்வாறு அதிக துக்கமடைத்து மிகவும் பரிதாபமாகப் புலம்பி அழுது மெய் கடுக்கித் தன்னை அவன் கையிலிருந்து விடுவிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கும்பொழுதே சேதையை அப்பாவி எடுத்துக்கொண்டு போயினான்.

ஐம்பத்துதான்காஞ் சருக்கம்.

இராவணன்

சேதையை எடுத்தபொழுது தான் அந்தப்புரத்திலிருந்தான்.

இராவணன் இவ்வாறு அவனைத் துக்கிக்கொண்டு போகும்பொழுது தன்னை காப்பாற்றுவதற்கு யாரையுங் காணாத பொது ஒரு மலையின் சிகரத்தின்மேல் ஐந்து வானர யிரர்கள் நிற்கக் கூண்டான். அவர்கள் தன் விருத்தார்த்தத்தை இராமனுக்குச் சொல்லக் கூடும் என்று எண்ணி அவன் அவர்கள் மத்தியில் பொன்னிரம் பொருத்திய தனது மஞ்சள்பட்டு மெல்வஸ்திரத்தில் சில கைகளை முடித்து எறித்தான். அவன் அவ்வய்லாம் தனது துணியில் கைகளை முடித்து யெழு எறித்ததை இராவணன் சேவகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்ததால் காணவில்லை. தெருவுப்போன்ற கைகளைபுடைய அவ்வானர வீரர்கள் அவ்வாறு அழுதுகொண்டு போகும் சேதையைக் கண் இடையாடு நன்றாகப் பார்த்தார்கள். அரக்கர் குலாதிபன் பம்பா சரசைத் தாண்டி இலங்கையை கேக்கி, அழுதுகொண்டிருந்த சேதையை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். இராவணன் சேதையைக் கைப்பற்றினதால் மிகவும் சந்தேகமு மடைத்து கூர்மையான பற்களைபு

விஷப் பாம்பை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொள்வதுபோல அவனை மடியில் வைத்துக்கொண்டு சென்றான். விஷமிருந்து விடப்பட்ட பாணம் போல இராவணன் விரைவில் காடி, மலை, ஆறு, குளம் இவை களையெல்லாம் கடந்து சென்று என்மும் வற்றாததும், திமிங்கிலம்முதலிய கொடிய ஜலஜெந்துக்கள் உறைவதும், கதிகனெல்லாம் வந்து சேர்ப்பெறுவதுமான சமுத்திரத் தைத் தாண்டினான். அச்சமுத்திரமும் இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்துகொண்டு வருவதனால் அக்கமடைத்து அலைகள் வீசாமலும் மீன்கள் முதலிய ஜலஜெந்துக்கள் ஓடப்பெழுமலும் இருந்த, அ. ஆகாயத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த ரீதிதர்களுக்கும் சாரணர்களுக்கும் “தசமுகா, இது வே உனக்கு பூமி” என்று சொன்னார்கள். தனது கரீசத் துக்குக் காரணமானவனும் தன்னிடமிருந்து தன்னை விடு விக்க முயல்பவனான சீதையை மடியில் எடுத்துக் கொண்டு இராவணன் இலங்கையை அடைந்தான். அவ் வானு அவன் இலங்கை சேர்ந்து வெகு அழகாகவும் செறிப்பாகவும் அமைக்கப்பட்டு ஜனங்கள் பிசம்பி மிருத்த அகேக விதிகளைத் தாண்டித் தனது அந்தப்புரத்தை அடைந்தான். அங்கே, இராவணன் சேகரமும் மோக மும் கொண்டு கடைக்கண் கறுத்திருக்கும் சீதையை, மயன் அசுர மரையையே தனது அரண்மனையில் வைத் ததுபோல, வைத்தான். அதன்பிறகு, அவ்வாக்கன் சில பேய்முகமுடைய வெகு பயங்கரமான ராகுகளினப் பார்த்துப் பின்வருமாறு நிறுன் : “என்னுத்தாவில்லா மல் ஆணுவது பெண்ணுவது சீதையைப் பார்க்கக்கூடாது. பொன், முத்து, மாணிக்கம், ஆபரணம், ஆடைமுதலியவைகளில் சீதை எப்போது எவைகளைக் கேட்கிறாளோ அவைகளை அப்போதே அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். தெரிந்தாவது தெரியாமலாவது சீதையைப் பார்த்து அவளது வசாவது கொடிய சொற்களைச் சொல்லுமான

கூல் அவன் தன் உயிரை உடனே இழந்துவிடுவான்". இங்
காறு வெகு கிர்த்திபெற்ற இராவணன் ராகசிகளைப்
பார்த்துக் கட்டளைவிட்டுவிட்டு அந்தப்புரத்தை நீங்கி
வெளியே சென்று இனிமேல் என்னசெய்யவேண்டும்
என்று ஆலோசித்தான். அப்பொழுது பித்தலூணராகிய
மிக்க பலம் பொருத்திய எட்டு அரசகர்களை அவன் கண்
டான். அவர்களைக் கண்டதும் கவருவல்லமை பொருத்திய
இராவணன் தான் பெற்ற வரங்களால் தன்னை ஒருவரும்
அசைக்கமுடியாதென்று நினைத்து அவர்களைக் கூப்பிட்டு,
அவர்கள் பலத்தையும் வீரத்தையும் புகழ்த்து அவர்களை
கொண்டு "நீங்கள் எல்லாரும் இப்பொழுதே பல ஆயுதங்
கள் எடுத்துக்கொண்டு இதற்கு முன் காள் கவித்துவந்த
தும், இப்பொழுது அவனுடன் மாற அரசகர்களும் அழித்
ததால் பாழாகக் கிடக்கிறதுமான ஐணஸ்தாணத்துக்குப்
போய்ப் பாயமென்புலத்த தூரத்தில் நீக்கிவிட்டு அங்கே
வசியுங்கள். அங்கிடத்தில் காள் வைத்திருந்த பெரிய வல்
லையெழின்ன ராகச சேனை கரணாஷ்டிணைக்குடன் சாம
பாணங்களால் அழித்துவிட்டது. ஆலகயால, பொறுமை
யையிழந்தது வனக்கு ஒருகா லுமில்லாத மகரபம் உண்டா
யிருக்கிறது. அன்றியும் அவ்விடமனிடம் காள் மிக்க கொடு
மையான பகையைப் பாராட்டுகின்றேன். அவனிடத்தில்
காள் பழிக்குப்பழி வளங்க விடும்புறிறென். பொரில் காள்
அவனைக் கொல்லுவதற்குரிய வனக்குத தூக்கம் வர
மாட்டாது. கரணையும் தூஷணையுள் கொன்ற அவ்விதா
மனைச் சேகிரம் கொன்று, தனமில்லாதவன் பெரும்புதை
யில் அடைந்தாற்போலக்கவிப்படைவன். நீங்கள் ஐணஸ்
தாணத்தி லிருந்தகொண்டு இராமனுடைய செயல்களை
எல்லாம் கன்றுய் ஆதியலேண்டும். நீங்கள் எல்லாரும்
வெகு ஜாக்கிரதையாகச் சென்று இராமனைக் கொல்லு
தற்கு இடைவிடாது முயலுங்கள். காள் உங்களுடைய வல்

கைமையைப் போர்முகத்தில் பலதடவைகளில் கண்டிருக்கிறேன்; ஆகையாற்றான், ஜனஸ்தானத்துக்கு உங்களை அனுப்புகிறேன்” என்று கட்டளைபிட்டுடன்.

இவ்விதமான இனிய பொருள்பொதிந்த வாகனங்களைக் கேட்டு அவ்வரக்கர்கள் இராவணனை கமஸ்காரம் பண்ணி, எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து, ஒருவரும் தங்களைக் காணாதபடி இலங்கையை நீங்கி ஜனஸ்தானத்தை நோக்கி அப்பொழுதே புறப்பட்டார்கள். இவ்விதமாக இராவணன் சிறையைக் கொண்டுவிட்டு தன் அரண்மனையில் வைத்ததற்காகச் சந்தோஷமடைந்ததன்றித் தனது புத்தியின்மையால் இராமருடைய கொடிய பழையைத் தேடிக்கொண்டதற்காகவும் கனிப்படைந்தான்.

ஐம்பத்தைந்தாம் சருக்கம்.

இராவணன்-சிறையைத் தாக்கு மகாவிபரமபடி வேண்டல்.

இவ்வாறு, பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள அரசர்கள் எண்மரைக் கட்டளையிட்டு அனுப்பியபின் இராவணன் தான் செய்யவேண்டியவைகளை எல்லாவற்றையும் செய்து விட்டதாகத் தனது புத்தியின்மையால் நினைத்துக் கொண்டான். பின்பு அவன் காமபாணத்தால் மிக விரை

திக் சிறையைப்பற்றி இடைவிடாது நி
இராவணன்
சிறையைக்
கொண்டேயுள்ளான். தித்துக்கொண்டு அவனைப் பார்க்கும்பொ
ருட்டுத் தனது அழகான அரண்மனையில்
வெகு வேகமாகப் புருத்தான். அவன்
அங்கு தாமதம், ராஜாடிகளின் கடுமில் சேத மிக்க
துயரத்தால் விரைதிக் கண்ணீர் ஓடுகின்ற முகத்துடன்,
பெருங்கடல் கடுமில் காற்றால் அடிபட்டு முழுகின்ற
கப்பல்போலவும், தனது இனத்தையிட்டுப் பிரிந்து போ

வடவாங்கனாள் சூழப்பட்டு நிற்கும் பெண்மான் போலவும், இருப்பதைக் கண்டான். தயாத்தால் தீனமாய்த் தலை குனிந்திருக்கும் சிறையை இராவணன் கிட்டி, தேவர்

இராவணன்
சிறைக்குத் தன்
மாலிகை காட்
கும்.

கள் மாலிகைக் கொப்பானதும், ஆயிரம் மாதர்கள் வசைப்பதும், அநேக பசுநிச்சுட்ட உங்கள் நிரம்பியதும், அநேகவித மணிக ளிழைக்கப்பட்டதும், தந்தம், பொன், படிசும், வெள்ளி முதலியவைகளால் செய்யப்பட்டு வயி ரமும் வைரேயமும் பதிக்கப்பட்ட தூண்களை யுடையதும், வெகு அழகான மாடங்களை யுடையதும், மங்களவாத்தியங் ளும் ஒலிப்பதும், சித்திரக் கோபுரவாசிகளை யுடையது மான தனது மாலிகையை அவளுக்குப் பலாத்காரமாகக் காட்டினான், அன்றியும், அவளுடன் தங்கத்தா லியற்றப் பட்டு வெகு அழகாக விளங்கும் தனது மாடிப்படியில் இராவணன் ஏறினான். அம்மாலிகையினுள்ள பலக ளினால் தந்தத்தாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்டுப் பொன் புனைந்த வலைகளால் மூடப்பட்டிருந்தன. தரை மாணிக்கக் கற்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. இராவ ணன் இப்படிப்பட்ட தனது மாலிகை முழுதையும் சோகத்தால் துதித்துக்கொண்டிருந்த சிறைக்குக் காண் பித்தான். பின்னர் வைதேகிக்கு அவன் தனது அரண்மனையிலிருந்த அநேக கிரகிகளையும், தாம சாதத்தடாகங்களையும், பலவித விறகுகளையும் காட் டினான். இவ்வாறு, எல்லாவற்றையும் அவளுக்கு அப் பாதகன் காண்பித்த அங்குடைய மனத்தை வசப்படுத் தும்பொருட்டுச் சொல்லுவற்றான் : " சீதாய், இழைக்களை யும் சூழ்க்கைகளையும் ஒழித்து மூப்பத்திரண்டுகோடி கோரமான அரக்கர்களுக்கு காள் தலைவன், எனக்கு ஒருகாரியம் செய்வதற்கு ஆயிரம் அரக்கர் கள் முன்வருவார்கள். இந்தன்மைத்தா லிய எனது அதிகாரமும் எனது உயிரும் உன்னுடைய வாயின, என்னுயிரிடும் ■

இராவணன்
சிறைக்குத் தன்
மாலிகை காட்
கும்.

எனக்கு அரிவாய். இவருள்ள உத்தமிகளாகிய என் மனைவியர் எனக்குக்கும் நீ தலைவியாகு. காதினி, நீ என் மனைவியாகு. இது உனக்கு அழகு. வேறுவித யோசனை வேண்டாம். நான் சொல்லும் பேச்சைக்கேள். நான் உன்னுடையவால் தவிக்கிறேன். என்மீது கருணையைத் து என்னைச் சேர். துறையோசனை விஸ்தாரமுள்ள இந்த இலங்கை காங்குபக்கங்களிலும் கடலால் சூழப்பட்டிருக்கிறது; இந்திரனோடு கூடிய தேவர்களாலும் எதிர்க்க முடியாதது. தேவர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், பன்னகர்கள் முதலியவர்களுள் எனக்கொப்பாண பராக்ரீமமுள்ளவன் ஒருவனிடமில்லை. தனது இராச்சியத்தை இழந்து தீனனாகித் தவச் செய்குகொண்டிருக்கும் அற்ப ஆயுளுடைய மானிடருடைய இராமனால் உனக்கென்ன பயன்? ஆகையால், சீதரய், என்னிடத்து உன் மனத்தை வை. நான் உனக்கேற்ற நாயகன். மெல்லியலே, இளமை நிலையாய். ஆதலால் என்மீது அநீதவாய். சுந்தரி, இனி இராமனைக்காண எண்ணாதே. அவன் இவ்வுலகமென்றும் என்று எண்ணவும் வல்லனல்லன். வெகு வேகமாக ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கும் காற்றைக் கவிதுகொண்டு கட்ட முடியுமா? கொழுந்து விட்டெடரியும் தீயைக் கையால் பிடிக்க முடியுமா? என்னால் காக்கப்படும் உன்னைத் தன் வலிமையால் எடுத்துப் போகிறவன் சூவுலகத்திலும் இல்லை. இலங்கையினிருந்து

கொண்டு இந்தப்பெரிய இராச்சியத்தை
நீயே பரிபாலனம் பண்ணு. நானும், என்னைப்போன்றவர்களும், தேவர்களும், சரளர்களும் எல்லாரும் உன்னடிமையாகவே. நீ பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டு என்னைச் சந்தேகிப்பிடுகிறது. நீ முன் செய்திருந்த பாவங்கள் எல்லாம் உனது வணவாசத்துடன் தெரலைத்துவிட்டன. இனி செய்கின்ற புண்ணியத்தின் பலனை இவ்விடத்தில்

பகி. இங்கே நிவ்விப பரிமளமுன்ன கல்ல மாலைகளும் உயர்த்த ஆபரணங்களும் உள்ளன. அவைகளை ■ என் னுடன் அனுபவி. மெல்லீடையாளே, என் தமையானுள் குபேரனுடைய புஷ்பகம் வந்த ரூபியனுக் கொப்பாண விமானத்தை காண் பலத்தால் அவனை வென்று அணவிட மிருந்து பறித்துக்கொண்டேன். விசாலமாயும் வெகு அழகாயிருக்கும் அவிவிமானத்தில் வண்ணுடன் கூட இருந்து கொண்டு விளையாடுவாராக. சந்திரனுக் கொப்பாகவும் வெகு பரிசுத்தமாகவும் அழகாகவும் விளங்கும் உன்ன முகம், ஓ மாதே, இப்பொழுது நீ செலுத்தால் வருந்து திரையால் லாடி சிடுக்கிறது." இவ்வாறு இராவணன் சொல்ல அல்லுத்தமி சந்திரனுக் கொப்பாண தனது முகத் தைத் தனது முன்றலையால் லாடிக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கினான். அவ்வாறு கவலையால் அழகு குன்றி, அல மந்து, ஆலோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கும் சீதைையை இராவ ணன் பார்த்து "ஓ வைதேதி, ஒருவர் செய்யவேண்டிய கடமைக்கு இடைபூரூபிய காணத்தை ஒழி த்துவிடு. கம்மிருவர்களுடைய சேர்க்கை யும் தெய்வசங்கற்பத்தாலானது. இதோ, உன்ன அழகான இருதாள்களையும் என் தலையால் வணங்குகிறேன். நீக்கிரமாக என்மேல் கரு ணையை, காண் உன்ன அடிமை என் காமத்தால் வருத் திச் சொன்ன இசைகொற்கள் வண்ணடையா, பொருத்த. இராவணன் இதுவரையில் ஒரு பெண்ணையும் தலை வணங் கினைதில்லை" என்று கூறினான். இவ்வாறு கூறித் தசமு கன் மாநுலகாலம் விட்டிவிட்டபடியால் ஜனகமகாரா ஜன் புத்திரியாவிய மமதிலையைத் தனக்குரியவனாகவே எண்ணினான்.

இராவணன்
சேதனை
விழுக.

ஐம்பத்தாறாம் சருக்கம்.

சேத இராவணன் நித்தித்தல்.

இராவணன் சேதையைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்ல,
அவன் துயரத்தால் தடுத்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும்
அச்சமின்றி அவனுக்கும் தனக்கும் இடையில் ஒரு துரும்
பைப்போட்டு அவனுக்கு மறுமொழி கூறவானாயினான்;

சேத
தன் எயகர்
இராவணன்
உதல்.

“தருமத்தின் வேலிபோன்றவரும் சத்தி
வசத்தரும் உலகத்தார் எல்லாதரமும் அதி
யப்பட்டவருமாயிய தசரதர் என்றமன்ன
வர் ஒருவரிருந்தார். அவர் மைத்தர் இராக
வர், தருமாத்ருமாவாயிய இராகவருடைய பெயர் இம்முவு
லகங்களிலேயும் பரவி இருக்கிறது. அவர் நீண்ட கைகளை
முடையவர்; விசாலமான கைகளையுடையவர்; தெய்வம்போ
ல்பவர். அவர்தான் என்கணவர், அவர் இக்கவாகு வம்சத்
தில் பிறந்தவர். இவ்வகத்தின்தோன்போன்ற தோள்களை
முடையவர்; மிக்க புகழை உடையவர். அவரே தமது தம்பி
யாகிய லக்ஷ்மணருடன் டுணது உயிரைவாங்கப்போகிறார்.
அவர் முன்பாக என்னை தீ எடுத்திருப்பாயானால் ஜனஸ்தா
னத்தில் நிகழ்ந்தபோரில்கான் விழுந்ததுபோல நீயும் விழு
ந்தமடித்திருப்பாய், நீ வெருவாகப்புகழ்ந்த பயங்கரமான
அரக்கர்கள் எல்லாரும் கருடன்முன் எதிர்ப்பட்ட பாம்பு
கள்போல் இராகவரைக் கண்டமாதிரித்தில் தாசமடை
வார்கள், கண்ணத்தியின் அலைகள் அதன் கரையை அதுப்

பதிவிரதன் பாபுருஷவிடம் ஸதரியமாய்ப் பேசக்கூடாத விஷ
யத்தைப் பேசும்பொழுது இப்படிச் செய்கிறான்மென்பது விதி.

தூதனதுத்ரு
முடிவு
வழிவிட்ட
தென்மலை.

பதுபோல அவர் விலகாணிலிருந்து விடப்
படுக்பொன்புனைத்தபாணங்கள் உனது சீ
ரத்தை யதுத்து விடுத்தும், அடர இரா
வனது, அகரர்களாலும் தேவர்களாலும்

வெல்லமுடியாதவனானும் இராமருடைய பணையைச் சம்
பாதித்துக்கொண்டமையின் நீ உய்யப்போகிறதில்லை, எஞ்
சொன்ன உன்னுடைய வாழ்க்கையை இராமர் அழித்துவிடு
வர், யாககம்பத்தில் கட்டப்பட்ட பசுவின் உயிர்போல
உன்னுடைய உயிர்மிளாது, கொபத்தால் வெழுத்துவிட்
டெரியும் கண்களால் இராமர் உன்னைப் பார்ப்பாராயின்
■ மண்மதனைப்போல உடனே எரிந்து நீருவாய், சக்திரனை
ஆகாயத்திலிருந்து தரையில் விழச்செய்யவும் அழிக்கவும்
சமுத்திரத்தை வற்றக்குடிக்கவும் வல்ல இராமர் நிச்சய
மாய்ச் சீதைையை இவ்விருந்து விடுவிப்பார், உனது ஆயுள்
மாய்த்துவிட்டது, உனது லக்ஷ்மி உன்னைவிட்டு நீங்கி

நீலங்கைத்ரு
அழிவுகந்த
தென்மலை.

விட்டாள்; உனது பலம் போய்விட்டது;
உனது புலன்களும் குன்றிவிட்டன, உன்
நிமித்தம் இலங்கை எகம்மைத் தன்மை

அடையப்போகின்றது, என்னைப் பலாத்காரமாக எழுத்
தேரடிவந்த உனக்கு இந்தத் திச்செயல் ஒருபோதும்
கலந்தருவதாகாது, கிறந்த கிரத்தியுடைய எண்கணவர்
தம் தம்பியோடு சிறிதும் பயமின்றித் தாது தேரன்
வளியினாலே மனிதசமுச்சாரமற்ற தண்டகாரணியத்தில்
கொக்கிறார், அவர் சரமாரிப்பாழிந்து உனது செருக்கையும்
ஆற்றலையும் வீரதயையும் வரம்பு கடந்து கடக்கும் சுபா
வத்தையும் அழித்துவிடுவார், காலனும் உயிர்களுக்கும்
கேவெருவதை அறிச்சுகொள்ளக்கூடும்; அப்போது கால
னுடைய ஆஞ்ஞைக்குட்பட்டு மனிதர்கள் தாம்செய்யும்
காரியம் இன்னதென்று அறியமாட்டார்கள், என்னை
கடுத்துவந்தமைமால் உனக்கு முடிவுகாலம் வந்துவிட்
டது, அடர சாக்ஷப்பதசே; நீ காது மண்டவதன்றி,

மற்ற அரசர்களும் உன் அந்தப்புரத்தில் வாழ்பவர்களும் அரசமனையப்போடுகிறார்கள். அந்தணர்கள் சூழ்ந்து வாகத்திரனியங்கள் நிறைந்துவினங்கும் யாகவேதிகையைச் சண்டாசன் தீண்ட முடியாதவாறுபோல எப்பொழுதும் தருமத்தையே வைக்கொண்ட இராமருடைய தரும பத்தினியும் பதிவிரதையுமான என்னை அரசர்க்குள்ள பதரும் பாவியுமான ■ தெரடமுடியாது. தாமரைப் புஷ்பங்கள் நிரம்பிய தாமரையேரையில் எப்பொழுதும் அரச அன்னத்துடன் விளையாடின பெண்ணின்னம் கோரைப்புல் நிரம்பிய சேற்றில் நீர்க்காக்கையைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்துமா? உணர்ச்சியற்ற இந்தச் சீரத்தை நீ கட்டிவிடுவீன்!

சீதை தான் உயிர் அழிந்தாள்! அடர இராவணா, இந்தச் சீரத்தையாவது உயிரையாவது காப்பா

ளதல் முயலீன். இவ்வுலகத்தில் உள்ளவர்கள் என்னை அபவாதம் சொல்லுகிறது இடம் கொடுக்க மாட்டேன்." சீதை இந்தக் கொடிய வாசகங்களைத் தன் கோபத்தினால் சொல்லிவிட்டு ஒன்றும் பேராறிருந்தான். மயிர்க்கூசு செறியும்படியான இவ் வன்மொழியை இராவணன் கேட்டுச் சீதையைக்கொக்கி "அடியே சீதே, என் சொல்லுவதைக் கேள். இன்னும் பன்னிரண்டு மாதங்களுக்குள் நீ என் கருத்துக்குசையாவிடில் என் சகாயத் தாரர்கள் என் காலையுணவுக்காக உன்னைத் துண்டம்செய்வார்கள்" என்று அச்சத்தரும் இச்சொற்களைச் சொல்லான். சத்துருக்களை அழப்பண்ணும் இராவணன் இவ்விதமாக வெகு கோபங்கொண்டு சொல்லி அங்கிருந்த ராஜகுமாரைப் பார்த்து "பயங்கரமான தோற்ற

இராவணன் சீதை ராஜகுமாரை முன்ன ராஜகுமாரை, மாமசத்தையும் இரத்தத்தையும் உணவாகக் கொண்டவர்களை, நீங்கள் உடனே தானே இவன் சொத்தை அடக்குங்கள்" என்று கூறினான். அவன் அப்படிச் சொல்லும் அக்கொடிய அரசினர்கள் எப்படியாவது

சேதையை வந்து சூழ்த்துகொண்டார்கள். வெகு பயங்கரமான முகத்தையுடைய இராவணன் இரண்டடி எடுத்தவைத்துப் பூமி பிளந்துவிடவதுபோல நடந்து அவ்விராஷுகி களைப்பார்த்து “சேதையை அசோகவணத்திற்குக் கொண்டுபோங்கள். அங்கே அவியச்சூழ்ந்து பாதுகாத்துக்கொண்டு காட்டுயரீளையை வசமாக்குவதுபோல ஒருகால் வெருட்டியும் ஒருகால் இன்சொற் செல்லியும் அவனை மெதுவாக வசமாக்குங்கள்” என்றான். இவ்விதமாகக் கட்டளை

சேதையை
அசோகவணத்
தலைவர்தலை.

யிடப்பட்ட ராஷுகிகள் சேதையை அழைத்துக்கொண்டு, விரும்பிய பொருள்களைக் கொடுக்கும் விருஷங்கள் செறித்து, பல்வகை மலர்களும் கனிகளும் நிறைத்து, எக்காலத்திலும் நென் மளிக் து, பறவைகள் வெருங்கி விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் அசோகவணம் சென்றார்கள். ஜனகமகாராஜன் புத்திரியாகிய சேத சோகத்தில் மூழ்கினவனாய், புலிகள் கடுகில் மாண்டபாஸ, ராஷுகிகள் கடுகில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, வலையில்பட்ட மாஸ்போலத் துக்கத்தால் மீதுரப்பட்டிச் செனக்கியத்தாது இழந்து, ராஷுகிகளுடைய கொடிய பார்வைகளைக்கண்டு பயந்து, தூக்கமின்றி, தனது காதல் காயகரையும் லக்ஷ்மணனாரையும் நினைத்துக்கொண்டு, பயத்தாலும் சோகத்தாலும் மூர்ச்சலடைந்தாள்.

ஐம்பத்தேழாந் சருக்கம்.

இராமர் மாசைக் கொளுவிட்டத திரும்பி வருதல்.

மாணுசுவன்கொண்டு வந்தவனாகிய வேண்டிய உருவமெடுத்துத்திரியும் ராஷுக மாசைக்கொன்றுவிட்டு இராமர் விரைந்து திரும்புவந்தார். சேதையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அநிலேகமாக அவர் சென்றுகொண் டிருக்கையில், அவருக்குப் பின்புறத்தில் வெகு தோரமாக கரிகள்

ஊழியிட்டன. மயிர்க்கூச் செறியும்படியான அந்தப் பயங்கரமான சத்தத்தை இராமர் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் பயந்தார்.—“ஐயோ! இப்படி கரிகள் ஊழியிடுவது என்ன

இராமருக்கு
அபசுரமான
தோஷம்.

சகுனமன்று! அரக்கர்களுக் குணவாகன்
மல் சிதைக் கேடமமாக விரும்பானாக. ■

ஐருவங்கொண்ட மாரீசன் என் குரலைத்
தெரிந்துகொண்டு அதுமாதிரிக் கதறி

ஊதை லக்ஷ்மணன் கேட்டானேயானால் அவன் மைதிலி
யைத் தனியே விட்டுவிட்டு அவளால் ஏவப்பட்டு என்னை
கோக்கிச் சீக்கிரம் வருவான். அரக்கர்கள் எல்லாரும்
சிதைமையக் கொன்றுவிட நிச்சயமாக விரும்புவார்கள்.
மாரீசன் பொன்மானுருவங்கொண்டு என்னை வனது
ஆச்சிரமத்திலிருந்து வெகுதூரம் இழுத்துவந்து என் பா
தைத்த மாதிரத்தில் அரக்க குபங்கொண்டு
“ஆ லக்ஷ்மணா, நான் கொல்லப்பட்டேன்” என்று கதறி
றான். காவ் இல்லாம விரும்பும்படியாக சிதை லக்ஷ்மணன்
களுக்குக் கேடமமுண்டாருமா? ஜனஸ்தானம் சிந்தித்தமர்க
ளாக்கு அரக்கர்களுடைய பாக ஏற்பட்டது. பயங்கர
மான அபசுரனாக்ரபல எனக்குக்காணுவின்றன்” என்று
இவ்வாறு கரிகளுடைய கூவிளிப்பாக்கேட்டு யோசித்துக்
கொண்டு இராமர் தமது ஆச்சிரமத்துக்கு விரைந்துவிரும்
பினார். அவர் மானுருவங்கொண்டு மாரீசன் தம்மைக் கெடுந்
தூரம் இழுத்துச் சென்றதற்காக மனங்குலைந்து ஜனஸ்
தானத்திற்கு மீண்டார். அவ்வாறு பரிதாபமடைந்த
த்துமாவாகிய இராமரைக்கிடடி மிருகங்களும் பறவைகளும்
இடப்புறத்தில் நின்று பயங்கரமாகச் சப்தித்தன.

இராமர்
லக்ஷ்மணரைக்
காணும்

மகா பயங்கரமான அபசுரனாக்ரபல விசுழா
கிழக இராமர் ஒளிகுன்றிய மூகத்துடன்
லக்ஷ்மணன் வருவதைக்கண்டார். விபசுன
த்தொடு லக்ஷ்மணன் இராமரை அடைந்து

அவருடைய விபசுனத்தையும் அக்கத்தையும் பார்த்துத்

தாம் மேலும் வியாசனடைத்தார். அரக்ஷர்கள் வாழும் காட்டில் சேதையைத் தனியாக விட்டுவிடத்தற்காக இராமர் லக்ஷ்மணரைக் குறை கூறினார். இராமர் மிகுந்த துக்கத்துடன் லக்ஷ்மணருடைய இடக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மிக மெதுவாக “ஐயோ ! லக்ஷ்மணா, நீ செய்தது பெருங்குற்றம். சேதையைத் தனியாக விட்டுவிட்டு நீ வந்தாயே! அவன் கேஷமமாக இருக்கிறானா? அவனை அரக்ஷர்கள் கொன்றிருப்பார்கள் அல்லது புசித்திருப்பார்கள் என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை. வெகுவித அபசருணங்கள் காணப்படுகின்றன. ஓ லக்ஷ்மணா, ஜனகருடைய புத்திரி வாகிய சேத பிழைத்து உயிருடனிருக்க காம் காண்போமா? கரிகளும் மற்றைய மிருகங்களும் வெகு பயங்கரமாகக் கத்துகின்றன; பறவைகளெல்லாம் சூரிய இராமர் சேதையை நினைத்துப் புலம்பல். விருக்கும் திவ்யனாய்ச் சாக்கி கூவுகின்றன; பேராற்றாண்டையானே, அவ்விராஜகுமாரி கேஷமமாக இருக்கிறான் என்று கரன் எண்ணவில்லை. இவ்வரக்கன் மாணுருவங்கொண்டு என்னை வெகுநாடம் இழுத்துவந்து இறையில் என்னால வெகு சிரமப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டான். அவன் மரண்டு விழும் பொழுது தனது அரக்க ரூபத்தை அடைத்தான். என்மனம் வறிகாடுச் சந்தோஷமின்றி வருகின்றது. எனது இடக்கன் துடிக்கின்றது. ஓ லக்ஷ்மணா, சேத நமது ஆச்சிரமத்திலில்லை; இது நிச்சயம். அவன் இறந்துவிட்டான், அல்லது பிறரால் அபகரிக்கப்பட்டு விட்டான், அல்லது வழியில் திரிகின்றான்” என்று சொன்னார்.

ஐம்பத்தெட்டாஞ் சருக்கம்.

இராமர் சேத எங்கேயென்ற லக்ஷ்மணரை விசாரித்தல்.

லக்ஷ்மணர் முகம்வாடிச் சந்தோஷமின்றிச் சேத இல்லாமல் வந்ததைப் பார்த்துத் தருமாத்துமாவான்

இராமர் "ஓ லக்ஷ்மணா, தண்டகாரணியத்துக்கு எவ்வளவுத்
தொடர்ந்து வந்த அந்தச் சேதை எங்கே? அவனை விட்டு
விட்டு நீ எங்கு வந்தாய்? இராச்சியத்தை இழந்து துன்ப
மடைந்து தண்டகாரணியத்தில் அலைந்து திரியும் எனக்கு
என் துக்கத்தின்கட ஓனையாயினான் என்கே? வீரா, அவன்
இல்லாமல் நான் ஒருகொடிப்பொழுதும் உயிர் வாழேன்.
என் உயிர்த்துணையாகிய அமரமாதருக கொப்பான அந்
தச் சேதை எங்கே? உருகுகின் தங்கத்துக்
கொப்பான சிறமுடைய சோதயின் தி நான்
இவ்வுலகத்தின் அரசல்ல தேவலோகத்
தின் அரசும் வேண்டேன். என்னுமிரினு
மரிய சேதை பிழைத்திருக்கின் டுமா? ஐயோ! நான் இக்
காட்டில் வாழ்க்கைது பயன்பாறுப்பொழுமா? ஓ லக்ஷ்மணா,
சேதையினியித்தம நான் உயிர்ப்பாண்டு நீ அயோத்திக்குச்
சென்றால் கைகொடு தன் காரிகுகை நிறைநெறிச் சமனோ
ஷிமடைவானே! கொச்சு, தனது பூமாரனாகிய கான்
மாண்டுவிடிக் து, உயிர்வெறியாகுவிடிக், தன்னுஞ்ஞாநகரு
இராச்சியத்தை முடிவுபெறப்பிபுறுகுகொண்ட கைவேரி
யினிடம் தாழ்ந் து நகுவெண்டென சேதை உயிருடனிருப்
பாளாயின் நான் என் ஆகிரமத் க்கு வருவேன். ஓ லக்ஷ்
மணா, அவ்வுலகமி இறந்திருந்தால் நான் உயிரை விட்டு
விடுவேன். நான் ஆச்சரியத்தில் இருப்பொழுது புன்னகை
புடன் சேதை என்னிடம் வர வந்தாவிடில் நான் மாண்டு
விடுவேன். ஓ லக்ஷ்மணா, சேதை பிழைத்திருக்கிறாரா இல்
லையா? நீ சொல். உன் புகைய அருகுகொலையினால்
அவனை யாராவது அரக்கர்களுடிக் தவிரட்டார்களா? மிகச்
சிறியவனும் மெல்லியவனும் ஒருநாளும் துக்கமென்பதை
அறிவாதவனாமாகிய சேதை, யான் பிரிந்தகாரணத்தால்
அழுதின்ருள் என்பது மிச்சயம். அதைத் துஷ்டனான
அரக்கன் பெருந்தூலால் "லக்ஷ்மணா" என்று கூப்பிட்டு
பொழுது கீழும் பயந்தனையோ? என்ருதல் போன்ற அந்

சூரலங்கேட்டுப் பயந்த சிதைபால் ஏகப்பட்டு நீ என்னைப் பார்க்கச் சீக்கிரமாக வந்திருக்கிறாய் என்று எண்ணுகிறேன். சிதையைத் தனியே காட்டில் விட்டுவிட்டு வந்த தில் நீ எவ்வளவா நும் புத்தியினமாய் கடந்தாவிட்டாய். இதனால் கொடிய அரக்கர்களுக்கும் கெடுதல்செய்ய இடம் கொடுத்தாய். காளை காம்கொன்றுவிட்டமையால் மாமசத் தைப் புதிக்கும் அரக்கர்கள் துக்கமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். அக்கொடியவர்கள் இப்போது சந்தேகயின்றிச் சிதையைக் கொன்றிருப்பார்கள். ஆ! தெவ்வரை அடக்குத் திறனுடையானே, நான் விசனத்தில் முழுகிவிட்டேன். இப்பொழுது என்ன பண்ணப்போகிறேன். ஐயோ! இவ்வித அவஸ்தைகள் நான் பாட்டுவனாடுமென்பது என் விதி போலும்!" என்று இவ்வண்ணம் உத்தமியான சிதையைப் பற்றிப் புலம்பிக்கொண்ட அதி வேகமாக வக்கமுணருடன் ஜனஸ்தானத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். வாடின முகத்தையுடைய தமது தம்பியைக் ரோபித்துக்கொண்டு, பசியா நும் தாகத்தாலும் வருந்தி, ஊக்கம் குன்றி, முகம் கொஞ்சம், பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, இராமர் ஆச்சிரமத்தினுட் புதுஞ், அநு வெறிநா யிருக்கக்கண்டார். அவ்விரர் ஆச்சிரமத்தன் துழைந்து சிதை விளையாடும் இடங்களுக்குச் சென்று "இஃ சிதை விளையாடு மிடமல்லவோ" என்று சொல்லி மாரிக்குச்செறிந்து துன்பத்தில் முழுகினார்.

ஐம்பத்தெதரல்பதாஞ் சருக்கம்.

சிதையைத் தனியாக விட்டுவிட்டுக் காளைதமது வக்கமுணர்

இராமரிடம் உதர.

பின்பு ஆச்சிரமத்தை விட்டு வெளியே வந்து இறுதி நேரம் பொறுத்து இராகவர் அக்கத்தால் கயித்திரை

குமாரனை ரோக்கே "ஓ லக்ஷ்மணா, உன்னை நம்பி மைதிலி
 வைக்காட்டில்விட்டாட்டு நான் போகிறார்கள
 இராமர் லக்ஷ்மண
 ராச சேதஸய
 லக்ஷ்மணன்
 வந்தான் என்ற
 விருத்தம்.
 லைக்காட்டில்விட்டாட்டு நான் போகிறார்கள
 ி அவனைத் தனியே விட்டுச் சென்ற
 தென்னி? சேதஸைய விட்டாட்டு நீ மாத்
 தம் வருவதைக் கண்டவுடன் என்மனம்
 பெருந்தவறு விளைந்ததென்று கருதி
 உண்மையாக வருத்தமடைந்தது. சேதஸின் தி தீமாத்
 திரம் வருவதாகத் தூதர்த் தில் கண்டவுடனே எனது
 இடக்கண்ணும் இடங்கீதரனும் இருதயமும் துடித்தன"
 என்றார். இவ்வாறு இராமர் கேட்க, கல்ல ஸாந்நாசனங்கள்
 பொருத்திய லக்ஷ்மணா அதிக அக்கமடைந்தவராய்,
 அக்கப்பெம் இராமரைப் பார்த்து "நான் என்னிஷ்டப்படி
 சேதஸையத் தனியாக விட்டாட்டு வரவில்லை, அவன் என்னை
 வெகு கடுமாமாகக் கடிந் துபெரி னுவினதால் நான் தங்க
 லிடம் வந்தேன். "ஓ லக்ஷ்மணா, என்னைக்காப்பாற்று"
 என்று தாங்கள் கூவினாற்போன்ற சத்
 தம் அவன் காதில் விழுந்தது. அந்தப் பரி
 தாபமான சத்தத்தை மைதிலி கேட்டுத்
 தங்கண்மாட்டு லைத்த அன்பால் அழுது,
 பயத்தால் மீதுரப்பட்டு, என்னைப்பார்த்து "போ போ"
 என்று கட்டளைவிட்டாள். இப்படியாக அவள் என்னைப்
 போ, போ, என்று பலதரம் வல நான் அவனை ரோக்கி,
 அவனை ஆற்றும்வண்ணம் "இராமர் மனத்தில் பயத்தை
 உண்டிபண்ணத்தக்க அரக்கனை நான் பார்க்கவில்லை, நீர்
 அழிவேண்டாம். இந்தச் சத்தம் அவருடைய ரூரலன்று;
 அதபேரல் வேறொருவரிடது. தேவர்களையும் காப்பாற்
 தத்தக்க வல்லமையுள்ள இராமர் பழிப்புக்கிடமான இழி
 ந்த "என்னைக் காப்பாற்று" என்னுஞ் சொல்லிச்
 சொல்லுவாரா? யாரோ ஒருவன் ஏதோ ஒருவரையத்தின்
 பொருட்டாக, எனது தமையனருடைய ரூரலால் "லக்ஷ்
 மணா, என்னைக் காப்பாற்று, காப்பாற்று" என்று சொல்லி